MARY LOU RICH

Arca Norei

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

– Spike, diavole, unde ești?

Pe genunchi și pe coate, cu obrazul lipit de covor, Nora Carson se uită sub canapea. Văzu doar câteva fire de praf – nici urmă de pantof de tenis, nici urmă de Spike.

Ticălosul ăsta de hamster apărea și dispărea când avea chef; se făcea nevăzut chiar sub ochii ei, pentru a reveni cine știe când, niciodată însă când îl chemai. În ceea ce privește pantoful de tenis, căutase fiecare centimetru din apartament – pur și simplu nu era nicăieri.

Ridicându-se, Nora privi de jur-împrejur, pentru a verifica dacă animalele celelalte sunt bine închise în cuști. Mulțumită că, în afară de Spike, toate erau la locul lor, se-ncălță cu pantofii cu toc și-și luă poșeta.

– La revedere, copii! șopti ea, după care încuie ușa și coborî cu liftul.

Abia ieșise din bloc și o dureau deja picioarele. Va trebui să parcurgă, încălțată cu pantofi cu tocuri înalte, o distanță de aproximativ șase străzi, un început de zi deloc pe placul ei. Cel puțin era o zi senină și însorită, așa cum nu se întâmplă foarte des în Seattle.

Briza mării venind dinspre Golful Elliott aducea cu ea sunetul sirenei feribotului care făcea naveta spre insula Bainbridge și care tocmai intrase în punctul terminus al liniei, pe strada Washington.

Nora aruncă o privire spre ceas și oftă. Ca de obicei, vasul venise la ora fixă și, tot ca de obicei, ea întârzia la lucru. Dar, cu atâtea guri de hrănit, era și așa de mirare că ajungea la florărie înainte de ora prânzului. Desigur, Paula nu se plângea niciodată. Paula Porter era o șefă nemaipomenită și, în același timp, prietena ei cea mai bună.

Se opri la semafor și, în timp ce aștepta, văzu un pescăruș venind în picaj și înhățând o gogoașă aruncată la rigolă. Abia atunci își dădu seama că n-avusese timp să mănânce nimic în acea dimineață, nici măcar să bea o cafea.

Mai aruncă o privire în diagonală spre intersecție și-i atrase atenția un bărbat brunet, bine făcut care, plecând din fața unui stand cu ziare și observând o doamnă în vârstă care traversa, deschise repede

portiera unei camionete de culoare cafenie, model vechi, aruncă înăuntru ziarele cumpărate, apoi se întoarse repede către aceasta și o ajută să-și urce căruciorul cu cumpărături pe bordură.

Deși n-avea armură strălucitoare, individul acela era totuși un cavaler, se gândi Nora, amuzată, privindu-l urcând apoi în camionetă și dispărând spre o zonă delimitată de la capătul străzii. Tot din acea direcție veneau un miros îmbietor de pâine proaspătă și o aromă de ceva dulce cu mirodenii.

Culoarea semaforului se schimbă și Nora ezită puțin, privind piața. Nu, își spuse ea: ar fi însemnat să facă un ocol și era deja târziu.

Și totuși, aromele acelea o chinuiau îngrozitor. Începu să șovăie; n-ar trebui să cedeze, dar, pe de altă parte, murea de foame. Poate s-ar putea revanșa pentru întârzierea ei cumpărând Paulei niște brioșe care-i plăceau atât de mult.

Fără să mai opună rezistență, își lăsă pașii s-o poarte grăbiți spre labirintul de tonete și prăvălii.

Târgul avea ceva din aspectul unui carnaval: standuri pline cu coșuri în care erau aranjate artistic produse agricole și fructe proaspăt culese, lăzi cu gheață cu pești pescuiți chiar în acea dimineață, cuști cu păsări de curte, suveniruri.

Nora merse drept spre chioșcul cu produse de patiserie, cumpără repede o pungă cu brioșe cu sos caramel și intenționa să se întoarcă, pentru a-și continua drumul spre serviciu, când un behăit plângăcios o făcu să se oprească. Mirată, privi în direcția respectivă și se trezi în față cu două capre pigmee închise într-o cușcă mare metalică. De fapt, erau doi iezi abia înțărcați care se împungeau cu capul și apoi se alergau unul pe celălalt prin țarc. Zâmbind încântată, se aplecă să-i mângâie.

– Ar trebui să încercați, se auzi o voce groasă. Dacă știți s-o pregătiți, carnea de ied are gust chiar mai bun decât cea de miel.

– Aveți rețeta? întrebă un alt bărbat.

Contrariată, Nora se întoarse și rămase privind cu ochii măriți de mirare la cel care întreba de rețetă: era el, cavalerul înalt, brunet, în vârstă de aproximativ treizeci și cinci de ani, îmbrăcat în blugi și cămașă ecosez, căruia însă îi crescuseră brusc coadă și coarne de diavol.

Vânzătorul, un bărbt robust, cărunt, de origine italiană, scrise ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu apoi clientului său.

– N-am mâncat până acum carne de capră, dar sună tentant, spuse bărbatul, în timp ce privirea sa, trecând pe deasupra Norei, se fixă asupra celor doi iezi pe care și-i închipuia deja probabil cină.

– Nu! strigă Nora, ridicându-se în picioare și așezându-se între bărbat și iezi. Ești un... un... carnivor! N-am să te las să-i mănânci! Apoi, întorcându-se spre vânzător. Îi cumpăr eu. Cât costă?

– Păi... nu știu. Îi vrei pe amândoi?

– Da, pe amândoi.

Își deschise portofelul și constată că era gol, cu excepția unei bancnote singuratice de douăzeci de dolari. Privi din nou furioasă spre bărbatul mai tânăr, închipuindu-și-l mâncând micuții nevinovați. Nu va lăsa ca așa ceva să se întâmple. Va face rost cumva de restul de bani.

– N-am decât douăzeci de dolari, dar...

– Sunt ai tăi, spuse repede vânzătorul, smulgându-i bancnota din mână. Vrei o chitanță? Spune-mi numele tău.

– Poftim? Da, sigur... Nora Carson.

– În regulă, spuse vânzătorul dispărând în spatele unei draperii. Sophie, am vândut caprele. Doamna vrea o chitanță.

O femeie cu părul alb și trăsături de heruvim ieși de după draperie, completă chitanța și i-o dădu Norei.

– La revedere, Hansel! La revedere, Gretel! Să fiți cuminți! spuse apoi, aplecându-se deasupra țarcului.

Hansel și Gretel?! Copiii care, în poveste, au ajuns în cuptor?! Cutremurându-se de groază, Nora așeză câte o mână protectoare pe fiecare ied.

– Ai o camionetă sau ceva cu care să-i transporți? întrebă vânzătorul.

– Ăă... nu. Îi voi lua în brațe.

– Mai bine ți-i leg cu o sfoară, spuse el, privindu-i fusta scurtă și tocurile. Astfel, n-or să poată fugi.

– Mulțumesc.

Nora luă pachetul cu brioșe în dinți și fiecare ied sub un braț și o porni, clătinându-se. Ce naiba avea să facă acum cu două capre, chiar așa mici cum erau? Locuia într-un apartament de bloc în care nu era permis să ții animale. Acest lucru n-o împiedicase însă să aducă acasă tot felul de animale fără adăpost, abandonate sau nedorite. Astfel, adunase câțiva pești, un pisoi, iepuri, păsări, un șoricel de deșert și un hamster care dispărea mereu. Dar aceia erau cel puțin liniștiți și nu făceau zgomot, pe când Hansel și Gretel?!

Hansel o lovea cu picioarele în coaste și behăia, ca un copil care voia să fie dat jos din brațe. Imediat, Gretel începu să țipe și ea.

O rafală de vânt îi acoperi ochii cu câteva șuvițe încăpățânate de păr blond care nu se lăsau mutate, oricât se străduí Nora să-și miște capul; nu reuși decât să se împiedice de un stâlp de felinar și să-și rupă tocul.

La naiba! Totul mergea prost! Așa incomozi cum erau, acei pantofi erau singurii decenți pe care-i avea.

Poate ar fi putut fi reparați, dar cu mâinile ocupate, nu putea nici măcar să-și recupereze tocul. Spera doar să-l mai găsească acolo, pe stradă, când se va întoarce.

Sunetul unui claxon îi atrase atenția. Camioneta se opri chiar în dreptul bordurii.

– Să te duc cu mașina? întrebă presupusul mâncător de capre.

– Nu. Cu tine nu merg, mormăi ea pe lângă punga cu brioșe.

Cu coada ochiului, văzu bărbatul coborând din mașină, ridicându-i tocul și punându-l în buzunar. Așadar, se dusese și ultima șansă de a-și repara pantofii. Și-i aruncă din picioare; măcar așa, se chinuia mai puțin.

– Hei, Cenușăreaso, ai pierdut ceva.

– Păstrează-i. Fierți, ar putea fi buni.

– Prefer carnea de capră. Ești sigură că nu vrei să te duc cu mașina?

– Nu, în nici un caz! Pleacă!

– Bine, dacă așa vrei... spuse străinul și plecă.

Răsuflând ușurată, Nora nu se mai gândi decât cum să pășească mai atent; simțea asfaltul rece și aspru și era sigură că până va ajunge acasă – dacă va mai ajunge vreodată acasă – ciorapii ei vor fi zdrențuiți la talpă.

Lumea întorcea mirată capul după ea; unii zâmbeau, alții râdeau fără să se mai ferească, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o femeie desculță, cărând doi iezi sub brațe pe străzile unui oraș. De fapt, dacă se gândea bine, nici ea nu mai văzuse...

Încă o stradă – o stradă lungă, urcând în pantă. Era incredibil cât de obosită se simțea. Când ajunse în fața ușii blocului, era pur și simplu amețită. Caprele behăiau, ușa era încuiată, nici nu putea să le pună jos, de teamă să nu-și rupă sfoara cu care erau legate, nici nu putea rămâne prea mult în fața ușii, ca să n-o audă proprietăreasa.

– Bună! Pot să te ajut?

Un domn trecut de șaizeci și cinci de ani, cu păr cărunt și ochi albaștri strălucitori, începu să mângâie un ied pe cap. Era domnul Podaski, vecinul de apartament al Norei, singurul de altfel care știa de animalele ei. Ar fi fost, de altfel, destul de greu să-i ascundă, din moment ce șoricelul ei reușise să-și croiască drum până în dormitorul lui. Îi adusese înapoi animăluțul în pălărie și, de atunci, se împrietenise cu Nora.

– Să începem mai întâi cu asta, spuse el, luând punga cu brioșe din gura ei.

– Vai, mulțumesc. Trebuie să intru. Crezi că mă poți ajuta?

– Să sperăm. Ține-mi puțin pardesiul, propuse Eli făcându-i semn cu ochiul și punându-i haina pe umeri, pentru a ascunde iezii.

Eli Podaski scoase o cheie din buzunar, descuie ușa, verifică să nu fie cineva în hol, apoi îi făcu semn să intre. Când tocmai venise liftul și acțiunea părea să fi reușit, se auzi o ușă trântindu-se cu putere.

– Nora Carson! Rămâi acolo! tună vocea unei femei.

Era Blossom Hill, proprietăreasa, care venea spre ei, mergând legănat.

– Îmi voi lua haina, spuse încet Eli, încercând s-o ia cu tot cu iezi.

„Be-e-ee".

– Ce a fost asta? întrebă proprietăreasa.

– Astm, spuse Nora repede, adăugând un be-e-ee.

Poate că ar fi scăpat dacă nu i-ar fi răspuns un behăit înfundat.

– Hmm! Blossom înaintă și ridică un colț al pardesiului lui Eli. Astm? Eu aș spune că sunt capre. A trebuit să chem instalatorul astăzi. A verificat toate apartamentele, să nu existe fisuri. Ai idee ce a găsit în apartamentul tău, doamnă Carson?

– Nu... nu știu, răspunse Nora, sperând într-o minune.

– Un pantof de tenis în toaletă și animale. Animale pretutindeni, se scuturǎ Blossom de groazǎ. Urăsc animalele. Știai regulamentul – acum vei suporta consecințele.

După care, scoase din buzunar un plic și-l dădu Norei.

Inevitabilul se produsese: era un preaviz de evacuare. Sigur, se așteptase la așa ceva, însă acum, în fața faptului împlinit, se simțea complet descumpănită.

– O săptămână?

– Aș fi putut să te dau afară astăzi.

– Desigur, având în vedere situația... șopti domnul Podaski.

– Taci, dacă nu vrei să pleci și dumneata.

– O săptămână este o ofertă mai mult decât generoasă, spuse Nora repede, pentru a-și salva prietenul.

– Ca penalizare, vei pierde suma de garanție pentru curățenie.

– Toată suma?

– Sigur că da. Atât va costa și poate chiar și mai mult, pentru a readuce apartamentul în stare de a fi închiriat.

Apartamentul era într-o condiție aproape perfectă și, din moment ce Blossom intrase azi acolo, știa acest lucru. Folosea însă animalele ca pretext pentru a nu-i

înapoia banii Norei și nu era nimic de făcut. Două sute cincizeci de dolari; durase luni de zile să poată economisi acești bani pentru a intra în apartament. Cum va putea acum să economisească alții pentru a închiria un altul?

– O săptămână; nici o zi mai mult.

Apoi, după ce aruncă încă o privire dezaprobatoare spre pardesiul agitat, Blossom dispăru de unde venise, cu același mers legănat.

– Știam că așa se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Totuși, momentul e cât se poate de nepotrivit.

– Nu există niciodată un moment potrivit pentru nenorociri, draga mea. Acum, cred că ar trebui să urcăm. Nici ei nu mai au răbdare.

– Pe bună dreptate, săracii. Și cred că și pe tine te dor brațele îngrozitor.

– Te las să te revanșezi făcându-mi un ceai, spuse Eli râzând. Cu ocazia asta, îmi vei povesti și cum de te-ai ales cu ele.

– Vom face asta fără îndoială, dar mai târziu. Trebuia să fiu de două ore la lucru.

– Mai târziu e chiar mai bine. Doar nu vrei să fii și concediată.

– Ah, în nici un caz.

Intrați în apartament, iezii începură imediat să sară pe și de pe canapea.

– Înțeleg de ce nu le-ai putut rezista.

– Sunt într-adevăr drăguți, dar nu pentru asta i-am cumpărat. Vino diseară la cină; avem spaghete, salată și pâine cu usturoi. Îți voi povesti atunci cum s-a întâmplat.

– Ne-am înțeles – diseară, vom avea o cină în doi. Ne vedem mai târziu.

De ce n-ar fi putut fi acel necunoscut ca Eli? Apoi, privind la ceas, se îngrozi. Cel mai bun lucru ar fi s-o sune pe Paula înainte ca aceasta să trimită o echipă în căutarea ei.

– Au! țipă ea când un căpșor îi împinse piciorul. Sunteți irezistibili! Problema este, ce naiba fac cu voi?

Capitolul 2

Sam Hunt încă se mai amuza. Opri în zona invadată de buruieni în care urma să se construiască acel complex alcătuit din hotel și restaurant, construcție de care se ocupa el însuși. Era în drum spre acest complex când îi apăruseră în cale blonda și caprele. Într-un fel, îi părea rău. De mult nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă, iar acum probabil că aceasta îl considera diavolul în persoană. Desigur, nu putea avea o idee mai bună nici despre Joe.

Joe Salvatore și soția lui, Sophie, foștii proprietari ai iezilor și vânzătorii din târg, erau doi dintre cei mai buni oameni pe care Sam îi cunoscuse. În ceea ce privește mâncatul cărnii de capră, Sophie l-ar fi jupuit de fiu pe Joe și i-ar fi atârnat pielea de ușa hambarului, dacă ar fi auzit gluma lor. Dar blonda înghițise

momeala – crezuse toată povestea. Cu această ocazie, Joe reușise să le găsească ieduților un cămin.

Bine că nu fusese Suzie lângă el, altfel el ar fi fost cel care s-ar fi ales cu ei – doar se știa că fetița lui în vârstă de cinci ani reușea întotdeauna să obțină tot ce-și propunea. Și, fără nici o îndoială, ar fi vrut ieduții.

Cât timp el era la lucru, Suzie stătea la bunici, în Portland, Oregon. După ce Joy, soția lui, murise de cancer, părinții lui încercaseră să compenseze această cumplită pierdere pentru Suzie, răsfățând-o fără limite. De fapt, trebuia să recunoască în mod cinstit că și el făcuse același lucru. Nu-i refuza nimic micuței tirane și, când era plecată, îi simțea lipsa îngrozitor. Încă îi mai simțea lipsa și lui Joy, dar timpul îi estompase durerea. Cu toate acestea, își simțea inima pustie, iar în nesfârșitele nopți de singurătate tânjea după o femeie – o femeie minunată, plină de căldură – care să-i aline durerea.

Coborî din camionetă și inspiră adânc aerul cu gust sărat de mare. O astfel de zi însorită avea același efect ca un vin tare. Inspectă terenul de construcție, făcându-și însemnări în ceea ce privește unghiul pantei, zonele joase care trebuie înălțate, drumurile de acces până la spațiile de parcare. Notă ce modificări erau de făcut, apoi merse spre zona de țărm a terenului; acolo era, de fapt, adevărata problemă.

Un dig erodat de intemperii ieșea în afara unei limbi de pământ și se fărâmița, măcinat, în mare, puțin mai departe de o barcă șubredă de pescuit. Era ceva extrem de precar și nesigur; digul trebuia să dispară, deși costul construcției avea să crească în acest fel.

Întreaga zonă emana o liniște care-i făcea enorm de mult bine, iar barca de pescuit avea un farmec rustic. Era păcat să strice acea armonie și nu depindea decât de el ca arhitectura noii construcții să se încadreze perfect în acel peisaj de o frumusețe unică, fără a aduce nici o notă distonantă.

Terminând de inspectat locul, Sam mai notă câteva sugestii pentru arhitect, un om pentru al cărui talent avea o mare admirație, apoi se urcă din nou în camionetă și porni spre centrul de afaceri din Seattle.

Când ajunse în fața biroului, luă, înainte de a coborî, pantoful cu tocul rupt – era din piele fină, scumpă. Blonda nu părea să-și poată permite multe astfel de perechi. Acum, că aflase unde locuiește, îi va duce pantoful la reparat. Spera s-o întâlnească din nou și să-i poată returna pantofii; și dacă-l va lăsa să vorbească și nu-i va întoarce spatele, îi va explica faptul că totul a fost o glumă pusă la cale de el și de Joe.

Fierbe-i ca să fie mai buni.

„Tu ai fi fost și mai bună, scumpo“, șopti el, lăsându-se în voia fanteziei. Văzuse că avea picioare

lungi. Dacă nu i-ar fi fost teamă să nu fie amendat pentru că merge cu viteză prea mică, ar fi urmărit-o în continuare, bucurându-se de imaginea pe care vântul i-o oferea. Categoric, ea l-ar fi disprețuit grozav dacă ar fi știut ce face; și în nici un caz nu l-ar fi lăsat să se apropie de iezii ei.

Se întreba ce o fi făcut cu ei. În zonă nu erau decât apartamente și birouri... doar foarte puține case cu curți... și oricum, nu s-a emis o ordonanță prin care se interzice deținerea de astfel de animale în oraș?

Încă se mai gândea la aceasta când cineva îi bătu în fereastra mașinii.

– Sam, te simți bine? îl întrebă, imediat cum coborî fereastra, un bărbat voinic cu un trabuc între dinți. Te-am văzut stând aici și privind în gol.

– Încercam să dezleg misterul eternului feminin – adică, de ce gândesc și acționează femeile așa cum o fac.

– Când ajungi la o concluzie, spune-mi și mie. Te așteaptă șeful și ar fi bine să nu-l faci să-și piardă răbdarea.

– Vin acum, Chuck.

Sam își luă teancul de hârtii și carnetul și intră în biroul pe a cărui ușă era firma Banner Construction.

Urmă o ședință lungă și plictisitoare, după care, curiozitatea îl făcu pe Sam să se întoarcă la târg – direct la Joe.

*
* *

– Ai venit din nou, Sam? Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că ai cine știe ce intenții cu nevasta mea, glumi Joe.

– Chiar am, Joe. Dacă aș putea s-o răpesc, n-aș mai sta nici o clipă pe gânduri.

– Știu ce vrei, Sam Hunt, spuse Sophie zâmbind. Brioșe – ți-am oprit o pungă.

– Asta este cheia spre inima mea, doamnă. Dacă te-ai căsători cu mine, am putea mânca brioșe în fiecare zi.

Adevărul era că Sam se grăbise să vină ca să mai găsească o serie din acele delicioase brioșe, înainte ca prietenii lui să se întoarcă la fermă.

– Nu peste mult timp, vei ajunge ca Joe – tot atât de lat pe cât e de lung. Și ador fiecare bucățică din el, adăugă Sophie, luându-și soțul de braț.

– Îmi pare rău, Sam, spuse Joe sărutându-și soția pe obraz. Va trebui să-ți găsești pe altcineva, pentru că Sophie e numai a mea.

– Ce ai spune de fata aceea frumoasă care a venit aici mai devreme? Îți amintești? Cea care i-a cumpărat pe Hansel și Gretel.

– Îmi amintesc foarte bine. Am la mine pantofii ei.

– Pantofii ei?! întrebară amândoi soții în cor.

– Da. Ca să poată fugi mai repede de mine, și i-a dat jos și a continuat să meargă fără. Nu cumva știți unde locuiește?

– Mi-a spus doar numele, nu și adresa, spuse Sophie pe gânduri. Am mai văzut-o venind pe aici, dar nu știm nimic despre ea, nu-i așa, Joe?

– Nu. Câteodată se oprește la chioșcul de vizavi. Nu-ți face griji, Sophie, brioșele lui Mary O'Reilly nu sunt atât de bune ca ale tale.

– Din moment ce știi, înseamnă că ai gustat.

– Să încerc să plec de aici cât mai pot încă, spuse Sam râzând, luându-și punga cu brioșe și lăsându-i pe cei doi să se tachineze în continuare.

Așa ar trebui să fie o căsătorie, se gândi el. Acesta era genul de căsătorie pe care și l-ar fi dorit, dar pe care nu l-a avut niciodată. Sigur, ținuse la Joy – doar era mama copilului lui și se căsătorise cu ea tocmai pentru acest lucru. Dar între ei nu existase niciodată acea dragoste care-i lega pe Joe și pe Sophie – acea dragoste care să dureze o viață.

Deși el locuia în direcția opusă, încercă să refacă traseul blondei. Știa că mersese drept înainte, pentru că o urmărise. Asta însemna că locuia undeva prin

apropiere, pe această stradă. Conduse încet, încercând să depisteze un loc unde ar fi putu duce doi iezi.

*
* *

În florăria Paulei plutea o mireasmă proaspătă. Nu mai era chiar atât de aglomerat, așa că fetele puteau profita puțin.

– Evacuată?! spuse Paula Porter, scuturându-și părul roșcat care-i trecea de umeri. Încă nu-mi vine să cred, deși ne așteptam ca vrăjitoarea asta bătrână să afle de animale. Și acum, ce vei face?

– Voi găsi un nou apartament, sper, spuse Nora punând un trandafir cu tija lungă într-un aranjament floral la care lucra.

– Îți doresc succes!

După expresia din ochii ei verzi, Paula se cam îndoia de reușita Norei. De fapt, nici chiar Nora nu credea să aibă mari șanse. Nu se găseau decât cu mare greutate apartamente în Seattle, iar cele la prețul pe care și-l putea permite ea, erau practic inexistente. Dar, nu putea renunța – animalele ei contau pe ea.

– Ce frumos! spuse Paula venind în dreptul Norei. Nu știu cum reușești. Eu, pe tot ce pun mâna, stric.

– Te chinui prea mult și pui prea multe flori. Lasă-le loc să respire.

– Mai bine mă întorc la florile mele uscate. Acolo, nu pot strica nimic. De fapt, știi ceva? Cred că am muncit destul astăzi. Tu ai trecut prin atâtea, iar eu mă simt epuizată. Tot ce-mi doresc acum e o margarita rece și o baie fierbinte.

Paul era doar cu doi ani mai mare decât Nora, dar mult mai sofisticată decât aceasta, poate pentru că tatăl ei lucrase în aviație și întreaga familie locuise în multe orașe din lume.

Nora nu simțise niciodată imboldul de a călători. Visul ei cel mai drag era să-și cumpere o fermă și să trăiască acolo, mulțumită, până la sfârșitul vieții. Din păcate, nu-și putea permite așa ceva deocamdată, deși în acest fel toate problemele ei s-ar fi rezolvat.

– Îmi cer scuze pentru cele întâmplate astăzi.

– Nu-ți face griji. În plus, mi-au plăcut mult brioșele. Îmi pare rău că n-am fost și eu acolo să văd cum au ieșit scântei. Cel puțin, mâncătorul de capre arăta bine?

– Diabolicul! Nici n-am observat.

– Ba, cred că ai observat. Niciodată nu te-am văzut atât de înfierbântată din cauza unui bărbat.

– Și tu ai fi fost la fel dacă ar fi încercat cineva să-ți mănânce copiii!

Cu cât Nora protesta mai mult, cu atât se străduia să-și alunge din minte figura lui: părul negru care cobora în bucle pe ceafa bronzată, gropița din bărbie, ochii căprui cu gene lungi, care sclipiseră de răutate, umerii lați și mușchii bine conturați prin cămașă.

Era omul cel mai cumplit pe care-l cunoscuse. Nu numai că a vrut să-i mănânce iezii, dar i-a furat și pantofii.

Și atunci, de ce nu și-l putea scoate din minte?

Capitolul 3

Încă două zile și termenul expira. Încercase să mai discute cu proprietăreasa, dar fără succes – femeia aceea avea o inimă de piatră.

Paula îi propusese să lucreze ore suplimentare, deși Nora bănuia că florăria nu are chiar atât de multe comenzi încât să acopere această plată suplimentară. Acesta era însă modul în care Paula încerca s-o ajute, fără a-i sacrifica mândria. Dar, nici dacă ar fi muncit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, tot n-ar fi reușit să strângă suficienți bani.

Când termină lucrul, Nora încuie magazinul și plecă să se plimbe spre țărm, sperând ca aerul rece să-i liniștească durerea de cap și s-o ajute să gândească mai clar. Toate căutările ei de până acum avuseseră același final: era suficient să spună că are câteva

animale și, înainte de a menționa ce fel sau câte, fie i se închidea imediat telefonul, fie i se râdea în față. Se pare că toți proprietarii din Seattle erau de acord asupra unui lucru: animalele trebuie să stea la grădina zoologică, nu în apartament.

Merse pe o potecă până la un golf mic, adăpostit. Se așeză pe o bancă veche de lemn, roasă de intemperii, de unde se vedea un dig pustiu și privi marea învăluită în ceață. Trebuia să existe o soluție – problema era doar s-o găsească.

*

* *

– Nora, spaghetele au fost delicioase, spuse Eli Podaski. Îmi vor lipsi mâncărurile tale gătite atât de bine, când te vei muta.

– Lettie nu-ți gătește?

Lettie era doamna cea vioaie, cam de aceeași vârstă cu el, care-i ținea companie.

– Numai când parazitul ei de nepot și soția acestuia nu sunt acasă. De câte ori intenționăm să avem o cină liniștită, apar amândoi și se instalează la masă. Lettie crede că femeia aceea habar n-are să gătească.

– Lettie locuiește cu ei?

– Ei locuiesc cu ea. S-au mutat la ea provizoriu acum cinci ani și n-a putut scăpa de ei nici acum.

– Ar trebui s-o ajute Blossom să-i evacueze.

– Cred că în cazul lor, numai un buldozer ar fi eficient. Apropo, în curând va veni Lettie aici ca să mergem la patiserie. Nu vii cu noi? Ofer desertul!

– Mulțumesc, dar mai bine încerc să găsesc un anunț la Mica Publicitate. Nu mai am decât două zile.

– Ce păcat! Ești cea mai bună vecină pe care am avut-o vreodată. Cine știe cine se va muta în locul tău!

Nora strânse masa, iar Eli insistă s-o ajute la spălatul vaselor. Apoi, discutară puțin, se jucară cu iezii și Eli merse la el acasă.

Și Nora era convinsă că-i va duce dorul lui Eli. Oftând, luă ziarul și un creion și se așeză la masa din bucătărie. Imediat, pisoiul negru îi sări în brațe, apoi pe masă unde începu să se joace lovind cu laba creionul. Nora ridică în dreptul obrajilor acel ghemuleț care începuse deja să toarcă. Toate animalele ei erau atât de drăguțe și neajutorate. Nu le putea părăsi, dar, dacă nu se întâmpla o minune, nici ea, nici ele nu vor mai avea adăpost.

Deodată, se auzi o bătaie în ușă. De teamă să nu fie iar proprietăreasa, era tentată nici să nu răspundă.

– Nora? Sunt eu, Eli.

Nora deschise repede ușa și-i văzu pe Eli și pe prietena lui, Lettie, zâmbindu-i din prag.

– Am adus plăcintă cu mere și... s-ar putea să fi găsit o soluție la problema ta.

– Adevărat? Știți vreun apartament de închiriat?

– Nu chiar, spuse Lettie, dar ne-a venit o idee.

– Veniți în bucătărie și fac imediat o cafea.

Nora află astfel că Lettie și soțul ei, care acum murise, avuseseră în exploatare o barcă de pescuit – aceasta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă. Lettie încă mai avea barca, dar nu urcase pe ea de câțiva ani și nu știa în ce stare se află, dar, dacă Nora nu găsea nimic altceva, putea s-o închirieze.

– Aș putea s-o văd? întrebă Nora, curioasă.

– Sigur! Acum e cam târziu, dar putem merge mâine după ce pleci de la serviciu. Nu e departe de florărie; am să-ți desenez o schiță... Poftim.

– Bine, dar știu acest golf, spuse Nora privind mirată schița. Chiar am fost acolo și azi, mai devreme. De fapt, merg destul de des în acel loc... privesc marea și mă gândesc.

– Într-adevăr, e un loc potrivit pentru așa ceva. Atunci, rămâne stabilit pentru mâine.

– Voi fi acolo.

*

* *

Nora aștepta nerăbdătoare să vină Lettie. Se plimba pe țărm, privind bucățile de lemn și aluviunile aduse la țărm.

Dincolo de un cot ascuțit, observă un dig vechi care intra în golf și, la capătul acestuia, un vas de pescuit legat la ancoră – o ruină.

Orice urmă de nerăbdare dispăru. Nora simți un nod în gât și lacrimile îi împânziră ochii. Se cutremură de groză doar văzând-o. Cât despre a locui acolo – trebuia să fie complet nebună ca măcar să se gândească la așa ceva. Îi trebui o mare stăpânire de sine pentru a nu ceda primului impuls – acela de a pleca imediat acasă. Totuși, se gândi că Lettie o va aștepta și nu voia s-o jignească. Așadar, se întoarse la bancă și se așeză.

Un foșnet printre trestii îi atrase atenția – o familie de rațe: mama, tatăl și patru boboci. Scoțând imediat din pungă ceea ce-i rămăsese din sandvișul de la prânz, Nora începu să le hrănească. Cel puțin, nu mai trebuia să-și facă griji și pentru ele că n-au adăpost.

– Nu-i așa că sunt drăguțe? se auzi vocea lui Lettie în spatele ei. E un loc frumos aici.

Nora era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu observase venirea doamnei.

– Da, e foarte frumos; e liniștit.

– Întotdeauna mi-a plăcut. Bunicul meu, Emanuel Cornwell, a organizat acest loc cu mult timp în urmă. Vase din toată lumea veneau în acest port. Atunci... Ochii ei cenușii deveniseră melancolii pentru o clipă, apoi tăcu și zâmbi. Ei, destul cu amintirile. Doar n-ai venit să asculți o lecție de istorie. Vrei să vezi barca?

– Da, sigur.

Văzuse deja tot ce era de văzut, dar nu voia să fie nepoliticoasă.

– Fii atentă pe dig; nu e într-o stare foarte bună. N-am mai fost de mult timp aici. Sper ca barca să arate ceva mai bine.

Nora se îndoia, dar o urmă atentă pe Lettie, ținându-și respirația de groază să nu facă vreun pas greșit când trebui să traverseze pasarela șubredă pe care se ajungea la bordul vasului.

– Gata, am ajuns. Cred că ți-a fost puțin teamă, spuse Lettie scoțând din geantă o cheie și introducând-o într-un lacăt ruginit. Ce întuneric e! Din fericire, întotdeauna am lanterna la mine.

– Ia te uită! Ar putea fi chiar frumos aici! exclamă Nora surprinsă, văzând interiorul plin de praf dar spațios.

– Deocamdată, e murdar aici, dar eu și soțul meu ne simțeam bine; sunt două dormitoare, o bucătărie, plus această încăpere care servea drept birou, salon, cameră de lucru, orice. Există de asemenea o baie cu duș. Ai remarcat, cred, legătura la sursa de alimentare de pe dig. Sub punte este sala motoarelor; tot pe acolo se ajunge și la depozitele pentru pește.

– Nu pare atât de mare de afară. Locuiați și cu copiii la bordul vasului?

– Nu, n-am avut copii... Dar aveam o pisică, un papagal care vorbea numai obscenități și o maimuță. Ne simțeam foarte bine împreună, deși spațiul nu e atât de mare.

– De fapt, e mai mare decât apartamentul meu. Ați spus că mai este o încăpere dedesubt?

Lettie o conduse pe o scară metalică de unde se intra în cală – o sală mare, goală, tocmai bună pentru animalele Norei, cărora li se mai puteau adăuga vreo câteva.

Interiorul vasului era murdar, mucegăit, trebuia vopsit și reparat, dar carena era solidă – cel puțin, nu părea gata să se scufunde. Dar, își putea oare permite s-o închirieze?

– Cât ar fi chiria?

– Cât plătești acum?

– Șase sute de dolari, inclusiv apă, lumină, căldură.

Nora nu mai adăugă și faptul că abia îi mai rămâneau bani de mâncare.

– Ce-ai spune de trei sute de dolari, din moment ce trebuie să faci și unele reparații? Voi plăti eu serviciile publice. Și, pentru că în interior e murdar, nu va exista nici o garanție pentru curățenie.

– De acord.

– Atunci, ne-am înțeles. Acum, trebuie să plec dacă nu vreau să pierd autobuzul.

– Plec și eu cu dumneavoastră, dar mă întorc cu găleți, cârpe, mături, tot ce trebuie pentru curățenie. Sunt sigură că prietena mea, Paula, mă va ajuta.

– Ești foarte ambițioasă. Poftim cheia.

Simțind că plutește de fericire, Nora o conduse pe Lettie la stația de autobuz, apoi alergă tot drumul până acasă.

După puțin timp, se întoarse la barcă împreună cu Paula și începură curățenia. După o întreagă săptămână de griji și teamă, Nora îndrăznea din nou să spere.

*

* *

În ziua mutării, Nora își luă liber, iar Paula închise florăria pentru câteva ore pentru a o transporta, împreună cu lucrurile și animalele ei, la barcă.

– Mulțumesc. N-aș fi reușit fără tine.

– Interesul meu este s-o fac fericită pe angajata mea cea mai bună. Mă întorc mai târziu cu mâncare.

După ce prietena ei plecă, Nora începu să curețe hublourile, încercând astfel să facă să pătrundă mai multă lumină înăuntru.

– E cineva acasă? se auzi vocea lui Lettie.

– Chiar mă întrebam de ce nu vii!

– S-ar putea să-ți pară rău că am venit, când vei auzi ce-ți spun.

– Nu mai vreți să-mi închiriați barca...

– Hai să ne așezăm undeva și voi încerca să-ți explic... Nu este că nu vreau să-ți închiriez barca; de fapt, ți-am și închiriat-o deja. Nepotul meu obiectează.

– De ce?

– Ți-am spus că bunicul meu a fost cel care s-a stabilit în acest golf. De atunci, pământul a fost lăsat moștenire în familie, din generație în generație. Fratele meu și cu mine am avut fiecare partea noastră, iar când el a murit, partea lui i-a revenit fiului, James.

O companie locală de construcții s-a oferit de curând să cumpere proprietatea și James le-a vândut deja ceea ce moștenise.

– Tot nu înțeleg.

– Eu încă dețin barca, digul și o fâșie îngustă din țărm, chiar lângă pământul vândut de el. Constructorul vrea tot terenul, pentru că intenționează să ridice acolo nu știu ce clădire mare. Acum, James mă presează să vând și eu partea mea. Am impresia că primește un oarecare profit dacă mă convinge.

– Și care e problema?

– Nu fi îngrijorată, nu intenționez să vând. Și nici n-am să-l las pe nepotul meu să-mi ia terenul și barca aceasta veche, decât când am să mor. Dar mă tem să nu-ți creeze neplăceri. Atunci când vrea ceva, devine extrem de insistent.

– Am mai întâlnit astfel de oameni, spuse Nora gândindu-se la bărbatul din mâinile căruia salvase caprele. Cel puțin, acela cedase... pe când nepotul lui Lettie... cine știe cât de departe va merge în încăpățânarea lui.

– Nu trebuie să-ți faci o idee greșită. James e un om bun, dar e o fire slabă... și nu-și poate administra banii. El și soția lui s-au mutat la mine acum cinci ani,

urmând să-și caute o locuință. De atunci, stau la mine. Este singura mea rudă și aceasta înseamnă foarte mult pentru mine... Acum sunt hotărâtă însă mă mă mut în altă parte și să-i las pe ei deocamdată în casa mea.

– Ah, Lettie, îmi pare foarte rău că ți-am creat această neplăcere. Nora îi atinse brațul și o simți tresărind. Te-am lovit?

– Nu, scumpa mea. M-am lovit de dimineață: mă certam cu James și m-am izbit de o masă.

– Sper că nu...?

– Nu, n-ar îndrăzni, pentru că știe că l-aș scoate din testament.

– M-ar putea obliga să plec de aici?

– Probabil că va încerca.

– Am o idee! În cazul în care consideri că m-ai suporta cu tot cu menajeria mea, am putea locui împreună pe barcă.

Lettie o privi lung pe Nora, apoi un zâmbet larg îi lumină fața.

– Compania ta mi-ar face o deosebită plăcere. Cât despre animale, întotdeauna mi-au plăcut. Cu banii mei am putea face reparațiile necesare și, dacă ai putea da o mână de ajutor, nu s-ar mai pune problema să plătești chirie. Partea cea mai bună ar fi că aș scăpa

de cicăleala nepotului meu și a soției lui, iar tu ai avea unde să locuiești cu animalele tale. S-ar putea să fie o rezolvare și pentru această problemă nou apărută pentru tine: dacă locuiesc și eu cu tine, James nu va îndrăzni să te deranjeze.

– Adevărat?

– Niciodată nu spun lucruri pe care nu le cred.

– Minunat! Când te muți?

– Cât mai repede posibil. Ah! Am uitat să-i chem pe cei de la compania de electricitate să deschidă lumina, așa că mă voi ocupa acum de acest lucru. Amintește-mi să nu-mi uit telefonul mobil – nu mă descurc fără el. Cât de dor mi-a fost de viața de aici! Închisă în casa aceea îmbâcsită, aproape că uitasem cum miroase oceanul.

– Ești sigură că nepotul tău nu se va opune planului nostru?

– Nu-i va plăcea, dar din punct de vedere legal, nu poate face nimic care să mă oprească. Sincer vorbind, abia aștept această provocare. Plec chiar acum să iau legătura cu compania de electricitate.

*

* *

Verificând mesajele primite, Sam află că Todd Banner îl cheamă urgent la birou. Cunoscându-l însă bine pe Todd, Sam nu se grăbi. El și șeful lui erau rude prin alianță: Jeannie, soția lui Todd, era sora lui Joy. Compania Banner Construction a fost înființată cu banii moșteniți de Jeannie după moartea părinților într-un accident de avion. Suma de bani ce-i revenise lui Joy a fost investită într-un capital pentru Suzie.

Sam ținuse întotdeauna mult la Jeannie și la nepoții lui: două fete gemene și un băiat, dar niciodată n-a avut prea mare respect pentru cumnatul său, deși acesta îi salvase viața într-o împrejurare, faptă pe care, de altfel, i-o amintea mereu. Todd era un visător – îi plăcea să vorbească, dar nu se pricepea deloc la afaceri. Compania se menținea datorită lui Sam.

După cum îl știa el pe Todd, era foarte posibil să-l fi chemat pentru vreun fleac, așa că Sam se îndreptă agale spre birou. Imediat ce intră și văzu fețele întunecate ale celor trei bărbați care stăteau în jurul mesei, așteptându-l, regretă că venise.

– În sfârșit! N-ai primit mesajul meu?

– Ba da. Ce s-a întâmplat?

– A intervenit o problemă neașteptată. Îl cunoști pe inițiatorul proiectului, domnul Benedict.

– Da, spuse Sam dând din cap în semn de salut spre acesta – un bărbat elegant îmbrăcat cu un costum scump, arătând mai degrabă a gangster prosper decât a om de afaceri în domeniul construcțiilor.

– Desigur, ți-l amintești și pe James Cornwell.

Și-l amintea și nu-i plăcea deloc. La rândul său, Cornwell, un bărbat mărunt cu ochi ca niște mărgele, își țuguie buzele, încercând să schițeze un zâmbet. Ascunzându-și repulsia, Sam dădu mâna cu Cornwell.

– Ați fost proprietarul terenului pe care construim acum complexul.

– Unul din proprietari... Mătușa mea, Letticia, încă deține o parte.

– Tocmai aceasta e problema, spuse Todd oftând.

– Credeam că problema e deja reglementată.

– Doamna Cornwell este proprietara unei fâșii de teren de-a lungul țărmului, a bărcii și a digului și refuză să vândă. James ne asigurase că o poate convinge să vândă, dar doamna refuză categoric. Domnul Benedict spune că nu dă avizul pentru construcție până nu intră în posesia întregului teren. Investitorii lui nu vor ca acea barcă veche să strice imaginea unui proiect de câteva milioane de dolari. Dacă nu rezolvăm problema, aceștia se vor retrage.

– Și eu ce să fac? întrebă Sam, deși anticipa răspunsul.

– Compania și-a luat unele angajamente. Suntem în situația de a pierde o sumă importantă de bani dacă nu se finalizează contractul. Această doamnă e văduvă și James e singura ei rudă. Trebuie să intervii și tu.

– Eu? De ce eu? N-o cunosc, nici măcar n-am văzut-o vreodată. Ce te face să crezi că eu...

– N-ai de ales. Nu vrea să asculte de nepotul ei și știi că eu nu mă pricep la astfel de lucruri. Poate că pe tine te va plăcea.

– Dar poate că nu. Altceva?

– Da, pentru că tot ai întrebat, ar mai fi ceva. Letticia Cornwell și o altă femeie s-au mutat pe barcă.

– Și n-ai vreo idee genială în legătură cu modul în care le-aș putea determina să plece?

– Rămâne la latitudinea ta.

– Fă orice consideri necesar, spuse Benedict, aplecându-se spre el. Orice, numai scapă de ele.

*

* *

Sam părăsi biroul, îngândurat și trist. „Fă orice consideri necesar“, îi răsunau în urechi, implacabil, cuvintele lui Benedict. Porni mașina și privi, fără

remușcări, noroiul pe care roțile camionetei lui îl împroșcau pe Mercedesul strălucitor al lui Todd. Așa-i trebuia! De câte ori apărea o problemă delicată, greu de rezolvat, Todd o punea întotdeauna în sarcina lui.

În altfel de momente, era tentat să se retragă din afacere și să-l lase să se descurce singur, cum o putea, dar îl reținea gândul la Jeannie și la copii, pentru care falimentul ar fi însemnat o lovitură grea.

Când ajunse la golf, ploaia se opri, lăsând locul unui curcubeu. Furia lui Sam se transformase într-o resemnare amară.

Deși n-o cunoștea, Sam avea o oarecare admirație pentru acea Letticia Cornwell care avea curajul să se opună nepotului ei. Se întreba cum va reacționa față de el. Cealaltă doamnă probabil că era și ea în vârstă. Ideea de a le înfrunta îi displăcea total, făcându-l chiar să se simtă rușinat. Mai urma să-și demonstreze puterea și în fața unor orfani!

Fără să știe ce va spune, Sam oftă adânc și porni încet spre dig. În cel mai rău caz, aveau să-l împuște pentru că le încălca proprietatea.

Capitolul 4

În alte condiții, i-ar fi făcut plăcere să vină acolo – nu însă și acum, când avea o misiune atât de ingrată.

Apusul colorase în roșu aprins apele Golfului Elliott. Înaintând pe potecă, Sam privea neîncrezător digul. Nu numai că era urât, dar părea și foarte periculos; nici barca nu arăta mai bine. N-ar fi deloc surprins dacă s-ar scufunda – spera doar să nu fie nimeni la bord când aceasta avea să se întâmple. Dincolo de barcă, la capătul docului, un pescar își arunca undița în apă. La vederea lui, Sam se mai liniști: dacă oamenii încă mai foloseau digul, însemna că structura lui e destul de rezistentă. Și totuși, când începu să pășească pe scândurile șubrede, încrederea îi dispăru imediat; pe cât era de nesigur că întreaga construcție nu va ceda sub greutatea lui, pe atât era de exasperat de inconștiența celor două bătrâne.

Știa că inițiatorul proiectului le plătea Letticiei Cornwell și nepotului ei câteva sute de mii de dolari pentru acest teren, așa că nu înțelegea de ce aceasta prefera să locuiască pe acel vas urât mirositor. Cine știe, poate că doamna avea unele probleme psihice, sau poate că amândouă aveau, altfel nu se putea explica.

Crezu că poate să respire ușurat când ajunse la capătul digului, dar se înșela, pentru că până la vas mai avea de străbătut o pasarelă cu scânduri lipsă și frânghie roasă, legănându-se amenințător între balustradă și stâlpii de pe pod. Din fericire, văzu o scândură lungă și groasă paralel cu digul; o luă și o propti de vas, realizând exact puntea de care avea nevoie... în cazul în care reușea să-și mențină echilibrul.

– Cine ești și ce dorești? se auzi o voce nervoasă de femeie de pe punte.

Pășind în sfârșit la bordul ambarcației, Sam privi surprins. Nu era deloc o femeie bătrână, ci una tânără și cunoscută. Își amintea perfect acele picioare lungi care i se vedeau din șort. Era chiar Nora Carson, cea cu caprele. Zâmbi, încântat de a o fi găsit.

– Bună, sunt Sam Hunt. Îți amintești de mine?

Ignorând mâna întinsă a lui Sam, Nora îi aruncă o privire furioasă.

– Sigur că-mi amintesc. Ești carnivorul, îl învinui ea ca de o crimă.

Sam își retrase mâna și-i zâmbi jenat. Era al naibii de frumoasă – și furioasă. Ochii ei albaștri scoteau fulgere de mânie și obrajii îi erau îmbujorați.

– Cred că am pornit prost. Aș vrea...

– Nu mă interesează ce vrei. Pleacă de pe această barcă. Acum! accentuă ea, luând o măturăși împungându-l cu coada în stomac.

– Așteaptă puțin! strigă Sam, încercând să se apere cu brațele.

– Afară!

– Am venit să discut cu Letticia Cornwell, spuse el, începând să se retragă spre pasarela pe care evitase să pășească la venire. Nepotul ei... tăcu însă, văzându-i privirea întunecându-se de furie. Construiesc... încercă el o altă modalitate de abordare.

– Lettie nu este aici. Oricum, dacă ești în legătură cu nepotul ei, știu sigur că nici ea nu vrea să discute cu tine. Pleacă!

Conștient de echilibrul lui precar pe acea pasarelă și de faptul că n-ar fi ajuns la nici un rezultat cu blonda, Sam hotărî să renunțe deocamdată.

– Te rog, spune-i că am căutat-o. Poți să-i spui, de asemenea, că am să revin.

– Nu te mai deranja! Nu vei fi primit mai bine.

Acestea fiind spuse, Nora își luă mătura și intră în cabină, trântind ușa.

Sam se mai întoarse o dată și privi furios spre ambarcațiune, apoi plecă.

Din moment ce frumoasa doamnă iubitoare de capre era, evident, nebună, își dădea seama că numai printr-o minune ar putea să se apropie și să spună ce avea de spus. Nu-și putea imagina ce naiba făcea acolo. Oricum, era sigur că n-avea nici cea mai mică șansă de a le convinge, pe ea și pe Letticia, să se mute.

*

* *

Mai târziu, ajungând acasă la el, Sam îi telefonă lui Todd și-i povesti ce pățise.

– Îmi pare grozav de rău că am pierdut spectacolul! spuse Todd când reuși cu greu să se oprească din râs.

– Îmi pare bine că te amuzi. O să vezi cât de nostim e când vei merge chiar tu.

– Eu? Nu, în nici un caz. Eu nu mă pricep la așa ceva. Mă tem că tu va trebui să rezolvi, amice. Amintește-ți că îmi ești dator.

– Dar m-ai salvat de la înec o singură dată; mi-ai spus de atâtea ori că-ți sunt dator, încât încep să-mi doresc să mă fi lăsat pe fundul apei.

– Bine, bine, nu mai spun nimic. Îmi pare rău, Sam. Dacă ar fi altcineva care să poată rezolva...

– Bine! Bine!

Plictisit, Sam închise telefonul. Dacă Todd nu i-ar fi fost cumnat, ar fi fost tentat să se retragă din toată această încurcătură. Pe de altă parte, știa că n-ar fi suportat ca Banner Construction să dea faliment.

Era clar că lui îi revenea sarcina să scape de locatarele ambarcațiunii. Era sigur că Nora Carson îl detestă – tot atât de sigur cum era că lui îi plăcea totul în legătură cu ea, cu excepția temperamentului. Trebuia să-și schimbe tactica. Părea încăpățânată, dar și el era. De fapt, abia aștepta confruntarea. Era sigur că el va fi învingătorul, mai devreme sau mai târziu. Nora Carson își imagina că scăpase de el, dar, de fapt, bătălia abia începuse.

*

* *

După plecarea carnivorului, Nora hotărî că poate ieși din nou pe punte. Așadar, îl chema Sam Hunt și arăta mai bine decât și-l amintea ea: păr castaniu care

cobora pe gâtul bronzat; brațe musculoase și mâini aspre, bătătorite mai degrabă de orele de muncă în aer liber, decât de orele petrecute într-o sală de gimnastică; ochi cu reflexe aurii; picioare lungi și șolduri înguste conturate îndrăzneț de blugii strâmți. Pe deasupra, avea și un zâmbet frumos. Trebuia să recunoască – era individul cel mai atrăgător pe care-l întâlnise de când se mutase în Seattle; de fapt, individul cel mai atrăgător pe care-l întâlnise vreodată. Păcat că era atât de nesuferit și infam.

– Am văzut că am avut un oaspete, comentă Lettie rezemându-și undița de peretele cabinei și răsturnând o plasă cu pești într-o găleată. Cine era?

– Numele lui e Sam Hunt. Printr-o ciudată coincidență, este același individ care intenționa să-mi mănânce ieduții.

– Nu mi-a dat impresia că ar fi un astfel de căpcăun. Te-am văzut alungându-l cu mătura. Ce voia?

– Cred că era trimis de nepotul tău, pentru că a spus ceva în legătură cu construcția pe terenul vândut.

– În general, nu judec o persoană după prima impresie pe care mi-o face, dar în acest caz, cred că ai dreptate. Dacă James l-a trimis, scopul nu poate fi decât unul singur: să ne convingă să plecăm de aici.

*

* *

Cu cât Nora se gândea mai mult la vizita lui Sam Hunt, cu atât se înfuria mai tare. Ce tupeu! Parcă s-ar fi așteptat să-i facă plăcere să-l revadă! Cu siguranță că l-a pus la punct în această privință!

– A îndrăznit să-mi spună că va reveni! continuă ea, intrigată, sub privirile amuzate ale Paulei. Individul ăsta mă enervează îngrozitor.

– Abia aștept să-l cunosc și eu.

– Să-l cunoști?

– Da! Ai spus că merge în fiecare zi pe șantier, iar tu trebuie să treci pe acolo ca să ajungi la barcă.

– Și?

– Și te voi conduce azi acasă cu mașina. Cine știe... poate mi se defectează mașina.

– Doar n-ai de gând să...

– Dacă arată atât de bine cum ai spus...

– N-am spus că arată bine.

– Mie așa mi s-a părut. Desigur, dacă nu te deranjează.

– Glumești! Individul acesta nu mă interesează deloc. Se poate întâlni cu toate femeile din Seattle – nu-mi pasă!

– Dacă ești sigură...

Mai târziu, când Nora închise magazinul, pregătindu-se de plecare, se lăsă puțin în voia imaginației. Imaginea lui Sam Hunt îi accelera pulsul. Se întreba ce o fi făcând. Știa, de asemenea, că Paula nu va ezita să treacă pe lângă șantier și să facă în așa fel încât să-l cunoască.

Probabil că, de acum, deja erau împreună – dansau, se distrau... Cu siguranță că el o va săruta la despărțire. Și-i imagina unul în brațele celuilalt. În definitiv, ce-i păsa ei? Nu era decât un străin pentru ea – unul de care nu-i plăcea deloc.

Simțindu-se descumpănită și foarte singură, Nora plecă, trântind ușa.

Capitolul 5

Sam se uita când la Paula, când la hățișul de fire și conexiuni electronice de sub capota strălucitoare a camionului companiei, pe care-l conducea.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat – mergea bine. Camionul este absolut nou; compania tocmai l-a cumpărat, bolborosi el, simțindu-se total stupid.

Roșcata se aplecă deasupra motorului, punându-și în evidență pieptul voluminos.

– Pare atât de complicat... Nu e de mirare că nu știi să-l repari, gânguri ea privindu-l provocator cu ochii săi verzi cu gene lungi. Nu mai e ca înainte, când voi, bărbații știați totul despre motoare.

Sam clipi, încurcat. Nu știuse niciodată prea multe despre motoare, cu atât mai puțin acum, când mașinile se complicaseră atât prin

computerizare. Dacă ar fi condus vechiul lui camion, nu i s-ar fi întâmplat așa ceva, dar Todd insistase să ia unul cu sigla companiei. N-avea la el nici scule, nici măcar o lanternă – cu toate că oricum nu i-ar fi folosit.

– Ai vreo idee?

Ar fi avut el câteva, dar se abținu și oftă:

– Nici nu știu cum să încep.

– Nu-ți face griji, murmură Paula. Sunt sigură că va veni cineva să ne ajute.

Sam însă, nu era deloc optimist în această privință. Planurile lui eșuaseră.

La rulota de pe șantier, Paula se prezentase și se interesase de complexul care urma să se construiască. Menționase, de asemenea, că Nora Carson era prietena ei cea mai bună. Când camioneta ei n-a mai pornit, Sam s-a oferit s-o conducă acasă. Apoi, gândindu-se că poate află mai multe despre Nora, o invitase la cină. Paula acceptase, sugerând un restaurant în nordul orașului.

Restaurantul nu era unul pretențios, dar mâncarea era delicioasă. Apoi, tot la sugestia ei, își continuaseră plimbarea spre nord, de-a lungul țărmului oceanului. În tot acest timp, Paula reușise să afle cam totul despre el. Sam, însă, nu aflase decât foarte puține despre Nora și nimic despre Lettie; în schimb, aflase tot ce

nu-l interesa în legătură cu alimentația sănătoasă și restricțiile asupra importului de plante și flori.

Tot discutând și ascultând muzică, Sam nici nu-și dăduse seama cât de departe ajunsese când camionul lui se defectă. Bănuia că se aflau în apropiere de granița cu Canada, pe o șosea pe care probabil că trecea o mașină la interval de două săptămâni.

Grozav! Nu numai că reușise să rămână izolat undeva cu o femeie pe care abia o cunoscuse și pe care probabil c-o aștepta acasă un prieten sau chiar un soț furios, dar în scurt timp avea să fie flux, și camionul lui nou risca să se transforme într-o epavă.

*
* *

Nora se străduia să ajungă devreme la lucru.

Cu cearcăne la ochi și abia înăbușindu-și un căscat, Paula ajunse cu două ore mai târziu.

– Bună ziua, somnoroaso, spuse Nora, abia stăpânindu-și iritarea. Ai reușit să-l întâlnești pe irezistibilul domn Hunt?

– Da. Am petrecut chiar seara împreună – un fiasco total. Nu-mi mai trebuie niciodată.

– Cum?!

– Am făcut tot ce am putut, dar n-am reușit să-l seduc. L-am dus într-un restaurant cu atmosferă plăcută și intimă, am propus să mergem să ne plimbăm, am făcut în așa fel încât să rămânem izolați pe o plajă pustie și el știi ce a făcut?

– Ce?

– Tot timpul n-a vorbit decât despre tine.

– Despre mine? întrebă ea neîncrezătoare, încercând să-și stăpânească un zâmbet prostesc.

– Cred că ar trebui să-l sun să văd dacă a ajuns cu bine de la Spitalul Fairview.

– De la spital? Ce i-ai făcut?

– Nimic. Era atât de dornic să scape de mine, încât și-a scrântit glezna alergând să oprească o mașină care trecea. Desigur, șoferul mașinii n-a oprit – și-o fi închipuit că e vorba de un ucigaș în serie.

– Dumnezeule!

– Nu-ți face griji! Până la urmă i-am reparat mașina și am plecat.

– Era normal, din moment ce tu i-ai produs dereglarea.

– A fost foarte simplu, pentru că oricum mașina avea un defect la aprindere. Producătorul va trebui

să facă reparația. În concluzie, spuse Paula înăbușindu-și un alt căscat, îți place sau nu, Sam Hunt îți aparține.

Nora zâmbi, apoi își aduse aminte.

– Nu. A vrut să mănânce ieduții.

– A fost o glumă. Mi-a povestit cum s-a întâmplat: fermierul acela italian a văzut cât de mult îți plăceau și și-a dat sema că le vei oferi un cămin așa cum trebuie.

– Dar Sam spunea că...

– Te rog să mă crezi că omul acesta nu ți-ar mânca iezii nici plătit; are o inimă aproape tot atât de bună ca a ta.

– Cum?!

– Aproape că era să intrăm cu mașina în parapet încercând să evite un iepure care tocmai traversa șoseaua; apoi a oprit și s-a dus să vadă dacă-l lovise. Nu-i place să ucidă animale. Spre deosebire de majoritatea celor din regiune, nu vânează și nici măcar nu are armă. La naiba, eu am pușcă.

– Da, frumos din partea lui.

– Îhî... Voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt. Ei, acum, pentru că nu avem prea mult de lucru, aș vrea să merg acasă să dorm puțin. Poți pleca și tu dacă vrei.

– Rămân. E destul de devreme și poate mai vin clienți. În plus, vreau să mai experimentez niște aranjamente florale.

Ceea ce voia de fapt, era să se mai gândească în liniște la Sam Hunt.

– Stai puțin. N-ai sunat la...

Prea târziu, Paula plecase deja.

„Bietul Sam“, se gândi Nora, formând numărul de telefon de la spital și așteptând să i se facă legătura.

Așadar, vorbise despre ea tot timpul. Dar oare de ce era atât de curios? Vorbise cu el doar de două ori și de fiecare dată se terminase cu un conflict: mai întâi din cauza caprelor, apoi pe tema bărcii.

Barca! Ăsta era răspunsul.

De fapt, nu ea îl interesa, ci voia cât mai multe informații pentru a putea scăpa de ea și de Lettie.

– Un nemernic! Un ticălos!

– Alo! Vă pot fi de folos?

– Sper ca nenorocitul să ajungă în scaun cu rotile!

– Poftim?

Nora închise telefonul.

*

* *

După-amiază târziu, vântul puternic și norii vineții de la orizont prevesteau furtuna.

Sam opri motorul camionului pe care-l utiliza până când cel nou al companiei venea de la reparat. Camioneta Paulei nu mai era în parcare, așadar, probabil că ajunsese cu bine acasă. O va suna totuși mai târziu, ca să se asigure. Nu-i plăcea să nu conducă acasă o femeie, dar de data aceasta trebuise să cedeze când aceasta insistase să ia un taxi, după ce-l dusese pe el la spital.

Ce noapte! De la început la sfârșit – un coșmar. Când nu mai era mult și camionul ar fi fost luat de apă, Paula sărise în mașină și reușise să pornească motorul. Sam zâmbi – această Paula era o femeie frumoasă și capabilă și, dacă n-ar fi văzut-o pe Nora, poate s-ar fi simțit tentat...

Aruncă o privire spre cârjă, apoi o luă și coborî din mașină. N-avea nevoie de ea pentru a merge, dar îi putea fi de folos dacă Nora îl întâmpina cu mătura.

Capitolul 6

Șchiopătând, Sam reuși să parcurgă pasarela și să sune la soneria ambarcației, anunțându-și astfel sosirea.

– Ai uitat ceva, Eli? întrebă Nora, deschizând ușa. Când îl văzu pe Sam, zâmbetul îi pieri de pe buze și ochii ei albaștri deveniră glaciali. Ce dorești?

– Am venit să aduc asta, spuse el întinzând o pungă din hârtie.

– Indiferent ce se află acolo, n-avem nevoie.

– Cine este, Nora? întrebă Lettie, venind spre ușă.

– Sunt Sam Hunt, doamnă.

Spre surprinderea lui, Lettie nu-i evită mâna întinsă.

– Sunt Lettie Cornwell. Știu că m-ați mai căutat; îmi pare rău că n-am fost acasă. Se pare că ați avut un

accident, continuă ea, aruncând o privire spre cârjă și spre piciorul bandajat. Vă rog să poftiți înăuntru.

Nora deschise gura, încercând să protesteze, apoi să răzgândi.

– Mulțumesc, doamnă Cornwell. Mi-ar face mare plăcere.

– Spune-mi Lettie; să nu ne formalizăm. Ai mâncat?

– Da, înainte de a veni. Miroase cumva a plăcintă cu mere?

– Tocmai acum scoasă din cuptor. Sunt sigură că nu ne vei refuza. De fapt, încă n-am întâlnit nici un bărbat care să reziste acestei tentații.

– Nici eu nu voi face excepție.

Își rezemă cârja de perete și-și scoase canadiana.

– Fă-te comod, îl invită Nora sarcastic.

– Mulțumesc, ești amabilă, îi răspunse el dându-i canadiana pe care nu spera s-o mai ia întreagă la plecare. Apoi îi întinse imediat și punga pe care o adusese. Aceștia cred că-ți aparțin.

– Pantofii mei... Scoase unul, îl examină, după care-l scoase și pe celălalt. I-ai dus la reparat?

– Chiar a doua zi după ce i-ai pierdut. Ți i-aș fi înapoiat mai de mult, dar n-am știut unde locuiești.

Sam privi de jur-împrejur, surprins de atmosfera plăcută și intimă pe care o degaja încăperea: perdele

din dantelă la hublourile cu ramă din alamă, covorașe care punctau din loc în loc podeaua din lemn de stejar lustruit, un scaun balansoar într-un colț, un birou și o bibliotecă în altul, iar pe pereți, câteva hărți și fotografii în care recunoștea o Lettie mult mai tânără, alături de un bărbat înalt – probabil soțul ei.

– Este frumos aici, nu mă așteptam să fie atât de plăcut.

– Nu curățăm peștele pe jos, dacă la asta te referi.

– Unde sunt iezii?

– De ce întrebi? Ți-e foame?

– Eram curios. Îi mai ai?

– Sigur că-i am; sunt jos, cu restul animalelor.

– Restul animalelor?

– Nora are mica ei menajerie, spuse Lettie râzând. Hai să mâncăm mai întâi plăcinta și pe urmă îți arătăm.

Sam le urmă într-o bucătărie în care aparatura și ustensilele din oțel inoxidabil și alamă străluceau și unde, într-o nișă tapisată în piele, era amenajată sufrageria. Nici nu-ți dădeai seama că te afli pe o ambarcație – dar, pentru asta trebuia o mână de femeie.

Știa că era inevitabil să discute despre problema pe care o constituia barca pentru proiectul de construcție, dar era conștient că, din acel moment,

atitudinea celor două femei față de el va deveni ostilă. Poate că, dacă Nora și Lettie vor ajunge să-l cunoască mai bine, vor fi mai rezonabile. În plus, dacă urma să fie dat afară acum, nu mai primea plăcintă.

Într-adevăr, plăcinta era delicioasă. După ce termină de mâncat, Lettie insistă ca Nora să-l conducă în cală.

– Nu mușc, spuse el în glumă, văzând-o pe aceasta reticentă. Și mai sunt și plin cu plăcintă.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

– Eu nu știu să fac, așa că am o scuză de a fi mâncat atât de mult.

– Eu am făcut-o.

– O femeie frumoasă care știe și să gătească. Sunt impresionat.

Sam o urmă, coborând o scară slab luminată. Simplul fapt de a se afla amândoi în întuneric îi dădea senzația unei intimități, lăsându-i imaginația în voia unor fantezii. Astfel, cedă tentației și, împiedicându-se intenționat de ea, se consideră îndreptățit s-o cuprindă în brațe pentru a n-o lăsa să cadă. Numai că, spre deosebire de scenariul din mintea lui, în care urma să-l privească tandru și să-i mulțumească, Nora sări de parcă ar fi fost mușcată. Dar chiar și așa, acea scurtă atingere îl înfioră, cerându-i toată stăpânirea de sine de care era capabil.

Nora, circumspectă, abia dacă-i adresa câte un cuvânt.

– Ce fel de animale ai? o întrebă el, pentru a mai detensiona atmosfera dintre ei.

– Lei, vreo doi tigri care mănâncă oameni, un crocodil și câțiva șerpi...

Dacă, în privința celorlalte trei animale enumerate, Sam știa, sau cel puțin spera că Nora glumește, când auzi de șerpi, nu știu ce să mai creadă... pur și simplu îi ura.

– Unde sunt?

– Peste tot... În locul tău, aș păși încet și n-aș face nici o mișcare bruscă.

Gândul la reptile îl făcea să se cutremure de groază. Călca extrem de atent, când simți niște colți ascuțiți în picior. Țipă și se aplecă să înlăture făptașul, oricare ar fi fost acesta.

– Să nu cumva să-ndrăznești să-l lovești! strigă Nora și îngenunchind, luă atacatorul la piept, după care aprinse lumina.

– Un pisoi! Câți astfel de mâncători de oameni mai ai?

– El e singurul. Preferă să exploreze decât să stea în culcușul lui.

– Ce drăguț e! Dă-mi-l și mie!

Nora ezită, apoi îi așeză pisoiul în brațe.

– Hei, micuțule! Fac pariu că Suzie a mea ar dori foarte mult să te vadă, pe tine și restul animalelor.

– Suzie?

– Fetița mea. Are cinci ani.

– Ești căsătorit?

Nota de dezamăgire din tonul ei, deși mascată cu grijă, nu scăpă neobservată de Sam, făcându-i mare plăcere.

– Soția mea a murit acum patru ani de cancer.

– Îmi pare rău.

Nora rostise aceste cuvinte încet și, după expresia diferită din privirea ei, Sam îndrăzni să spere că, totuși, e cât de cât interesată.

– Deoarece lucrez cea mai mare parte a timpului, Suzie stă la părinții mei în Portland. Sunt împreună cu ea doar în weekenduri. Câteodată merg eu acolo, câteodată o aduc pe ea aici. E destul de greu să găsesc ceva s-o amuze. De aceea m-am gândit că aceste animale...

– Și lor le-ar plăcea să fie răsfățate suplimentar. Ad-o pe fetița ta oricând dorești.

După ce mângâie și admiră fiecare exemplar în parte – hamsterul, șoriceii de deșert, iepurii, păsările, pisoiul negru și iezii, Sam numi ambarcațiunea Arca Norei, cucerind astfel primul zâmbet al ei.

Nora părea, într-adevăr, mai destinsă și mai prietenoasă, dar, considerând că e mai bine să nu riște, Sam hotărî să-și scurteze vizita.

– Mulțumesc pentru plăcintă și pentru compania încântătoare pe care mi-ați oferit-o, se adresă el Norei și lui Lettie. Cât despre Suzie... nu v-ar deranja dacă v-ar face o vizită?

– Ne-ar face mare plăcere, îl asigură Nora.

– Vino cu ea oricând dorești, adăugă și Lettie.

Sam părăsi căldura acelui cămin, pentru a reveni la existența lui singuratică. Făcuse totuși un oarecare progres: indiferent de intenția ei inițială, Nora nu-l mai atacase cu mătura. În plus, aflase despre ea că-i plac nu numai animalele, dar și copiii. Părea dornică s-o cunoască pe Suzie, ceea ce-i oferea un pretext foarte bun de a reveni pe barcă.

Cu toate acestea, problema bărcii nu era rezolvată.

O plăcea pe Nora din ce în ce mai mult. Se gândi la clipa când o ținuse în brațe, la acea senzație puternică de bine pe care o simțise. Oftă, dorindu-și ca și ea să fi simțit același lucru pentru el.

*

* *

Ziua următoare începu rău pentru Sam și se termină încă și mai rău. Materialele fuseseră livrate târziu pe șantier și nu constituiau decât jumătate din cantitatea necesară. Un bărbat căzuse de pe schelă și-și rupsese brațul. O ceartă între alți doi muncitori se terminase cu o bătaie. După-amiază, când Todd, nesuferit ca de obicei, îl întrebă când și cum intenționează să scape de cele două femei, Sam rezistă cu greu tentației de a-i trage câțiva pumni; noroc că acesta, simțind pericolul, nu mai insistă și se retrase imediat.

Obosit și frustrat la sfârșitul acelei zile infernale de lucru, Sam cedă ispitei de-a face o vizită pe barcă, mai ales că încă de dimineață cumpărase un pachet cu brioșe făcute de Sophie, special pentru a le duce Norei.

Ajuns acolo, constată că nu era singurul musafir; îl cunoscu pe Eli Podaski și-l simpatiză imediat, încântat să descopere idila dintre acesta și Lettie.

În timp ce-și beau cafeaua, Eli întrebă de proiectul de construcție, iar Sam profită imediat de ocazie pentru a explica în legătură cu hotelul și restaurantul care erau proiectate și a menționa termenul limită.

– Complexul va furniza multe locuri de muncă pentru această zonă. Voi face tot ce pot pentru a menține ambientul natural.

– Mi se pare o idee bună, spuse Eli pe gânduri. Întotdeauna e nevoie de locuri de muncă într-un oraș.

– Țărmul va căpăta un aspect mai atrăgător.

– Ne poți arăta cum va fi? întrebă Nora.

– Așa va fi complexul când va fi gata – dacă va fi gata, spuse Sam făcând repede o schiță, după care continuă, privind-o pe Lettie. Aici apare problema: inițiatorul proiectului vrea ca această barcă și digul să dispară înainte de începerea construcției propriu-zise. Am făcut planul lucrării și fundația, dar este foarte posibil ca investitorii să-și retragă sprijinul financiar, caz în care compania noastră va pierde o sumă mare de bani.

– Totul se reduce în ultimă instanță la bani, spuse Nora cu o privire rece. Nu contează dacă sunt afectate drepturile sau viețile altor oameni.

– Îl înțeleg pe Sam, draga mea, interveni Lettie. Acest complex pare a fi un proiect minunat și este într-adevăr nevoie de el. Dar nu văd care e problema: inițiatorii propiectului dețin deja terenul și, dacă nu le place barca, n-au decât să planteze pomi ca astfel să mascheze priveliștea.

Sam își dădea seama că n-ajunge la nici un rezultat. Mai discută puțin pe diverse alte teme și, după ce termină de băut cafeaua, plecă.

Traversând cheiul, studie încă o dată zona. Era adevărat, vasul era urât, dar putea fi foarte bine mascat prin plantarea unor copaci sau prin alte amenajări peisagistice.

A doua zi dimineață, când Sam încercă să expună ideile sale în legătură cu posibila rezolvare a situației lui Benedict, se izbi de refuzul ferm al acestuia.

– Am ajuns prea departe ca să mai dăm înapoi. Poți planta câți copaci vrei, dar pe mine mă interesează să scăpăm de bătrâna aceea și de barca ei. Între timp, voi încerca să conving investitorii. Sper să accepte.

– Dacă nu, vom finanța proiectul chiar noi, anunță Todd. Un astfel de proiect ar trebui să aducă o mulțime de bani.

Sam îl privi lung, întrebându-se dacă nu cumva cumnatul lui își pierduse mințile. Nici Todd n-avea atâția bani și nici el. Cheltuise enorm din cauza bolii lui Joy și abia acum începea să se refacă, dar în nici un caz nu putea risca.

Mai târziu, după plecarea lui Benedict, Todd îi spuse că finanțatorii tergiversaseră, drept pentru care o convinsese pe Jeannie să-și ipotecheze casa pentru a demara proiectul, adăugând că și Benedict contribuise cu unele fonduri personale.

– Nu pot să cred că ai încurajat-o pe Jeannie să-și asume un asemenea risc. Nu te-ai gândit la copii?

– Se va rezolva totul – imediat ce voi scăpa de cele două femei, spuse Todd încrezător, după care plecă de pe șantier.

Rămas singur, Sam căzu din nou pradă gândurilor și îndoielilor sale. „Scapă de femei". Oftă adânc. Nu voia să scape de ele. Dacă ar fi depins de el, ar fi lăsat barca acolo unde era. Dar nu depindea de el. Dacă Benedict nu putea convinge finanțatorii... Nici nu voia să se gândească.

Todd, ca de obicei, făcuse o încurcătură și aștepta ca Sam să descurce lucrurile. De data aceasta însă, Sam nu era sigur că poate. Dacă nu reușea, cumnata și nepoții lui puteau rămâne fără casă. La naiba cu Todd!

Era o situație fără ieșire și, oricât se zbătea, Sam nu găsea nici o soluție.

Capitolul 7

Fără a lua în seamă norii negri adunați pe cer, Nora stătea pe punte, amuzându-se de giumbușlucurile celor doi iezi și ale unui cățel pe care-l găsise ieri abandonat pe stradă și căruia îi pusese numele Dusty.

Cățelul se împrietenise instantaneu cu iezii și, fiind toți trei cam de aceeași talie, erau antrenați într-o partidă de leapșa ce-i făcea aproape imposibil de stăpânit.

– Gata, micuților, e timpul să vă opriți. Veniți aici, strigă Nora, pocnind din degete, ca să-i atragă.

Când cei trei porniră în fugă spre ea, încercă să-l prindă pe Dusty, dar rată. Dusty, la rândul lui, se ciocni de Hansel care căzu și, rostogolindu-se pe punte, alunecă pe după balustradă și căzu în apă.

– Nu! urlă Nora alergând spre balustradă.

Cu un behăit sfâșietor, iedul se scufundă, apoi, zbătându-se ieși iar la suprafață.

Pe punte, lângă Nora, ceilalți doi prieteni de joacă rămaseră încremeniți, cățelul scâncind ușor și iedul behăind trist.

Oare caprele pot să înoate? Nora nu știa și nici n-avea de gând să aștepte să vadă dacă iedul se înecă sau nu. Își scoase repede puloverul, își aruncă din picioare pantofii și trecu dincolo de balustradă.

Când Sam o văzu pe Nora privind cum iezii și un cățel se joacă pe punte, speră ca aceștia să-i distragă atenția suficient de mult timp ca el să poată ajunge neobservat la bord, pentru că altfel, era convins că-i va trânti ușa în nas.

Venise să le spună că n-avea nimic comun cu vizita făcută de Benedict și Todd pe barcă în seara dinainte – nici măcar nu știuse de ea până în acea dimineață. Oricum, Lettie și Nora erau mai hotărâte ca oricând să rămână pe vas. Dar Sam spera să poată discuta cu Nora, pentru a mai aplana situația.

Reușise să ajungă neobservat până la pasarelă. Se opri să privească jocul iezilor cu cățelul, abținându-se să nu râdă de scenele atât de caraghioase. La un moment dat, iedul lovi cățelul cu capul și amândoi se rostogoliră, dispărând din raza lui vizuală.

Deodată, Nora scoase un țipăt și-și scoase puloverul, rămânând într-un sutien de dantelă.

Surprins și încântat, Sam se delectă cu imaginea până ce aceasta își scoase pantofii, trecu dincolo de balustradă și sări în apă.

– Nu! Așteaptă! strigă el, prea târziu însă pentru a o mai putea opri.

Fugi într-un punct de unde putea vedea mai bine iedul care se menținea cu greu pe linia de plutire, în timp ce Nora încă nu apăruse la suprafață.

Își aruncă jacheta și pantofii și alergă spre o scară metalică ruginită ce cobora de pe dig în apă. Știa, dintr-un releveu subacvatic pe care-l făcuse, că în acea zonă, apa ascundea în adânc un labirint de cabluri, stâlpi de susținere rupți, caroserii ruginite de mașini. Nu-i rămânea decât să se roage ca Nora să nu fi venit în contact cu acestea.

Barele de metal ale scării îi zgâriau palmele, dar nici nu simțea durerea, întreaga sa atenție fiind concentrată asupra punctului în care iedul se zbătea și Nora dispăruse. O treaptă pur și simplu se dezintegra sub degetele lui și Sam se scufundă în adâncul negru. Apa înghețată îi tăie răsuflarea; se lovi cu umărul de un stâlp, ceea ce-i încetini căderea, apoi zvâcni din nou cu forță și ieși la suprafață. Spre marea lui ușurare, o văzu pe Nora care se chinuia să țină iedul cuprins de panică. Efortul ei era într-adevăr lăudabil, dar era pe punctul de a pierde bătălia: și ea și iedul mai aveau puțin și se înecau.

– Rezistă încă puțin! Ajung imediat la tine!

– E speriat! strigă Nora. Încearcă să mi se urce pe cap!

– Are dreptate; apa e foarte rece. Dă-mi-l mie.

Nora ezită, apoi îl întinse pe Hansel spre el. Sam luă iedul sub braț, apoi aruncă o privire spre Nora care tremura, albă la față.

– Te simți bine? Poți să ajungi la scară? Ai grijă, e ruginită. Încearcă să te sprijini cu piciorul spre părțile laterale.

– Cum ajung sus, îmi poți da mie iedul.

– Planul sună grozav, încercă el s-o încurajeze, zâmbind.

Nora înotă până la cel mai apropiat stâlp, apoi urcă scara cu atenție și, ajungând pe dig, se întinse pe burtă cu brațele înainte, gata să preia iedul.

Fascinat de linia perfectă a pieptului ei, Sam își smulse cu greu privirea de pe dantela diafană a sutienului ei, pentru a evita ridicolul unui comportament de puști la pubertate și, ajuns în sfârșit pe treapta de sus a scării, îi dădu iedul în brațe. Nora de ridică, mângâind animalul încă speriat.

– Uite, sângerează! spuse ea, întinzând mâna plină de sânge.

– Nu el, ci tu. Probabil te-ai lovit de ceva când ai sărit.

– Eu? Bine, dar nu mă doare nicăieri.

– Deocamdată nu simți durerea pentru că ești amorțită de frig.

O atinse pe spate, de unde venea dâra de sânge și pe partea posterioară a brațului și o văzu tresărind; își dădea seama că, deși Nora refuza să recunoască, apa sărată care se prelingea în acea rană adâncă, trebuia să usture îngrozitor.

Tremurând, Nora strângea iedul la piept, mângâindu-l.

– Bietul de tine. Hai să mergem înăuntru să te usuci.

– Îl duc eu, se oferi Sam verde de invidie și îngrijorat din cauza ei.

– Ce e agitația asta? întrebă Lettie, scoțând capul pe ușă și îngrozindu-se de starea în care cei doi se întorceau. De ce sunteți uzi? Ce s-a întâmplat?

– Iedul a căzut în apă și Nora a sărit să-l salveze; s-a rănit la braț și la spate.

– Ia să văd! Aduc imediat trusa de prim-ajutor.

– Lettie, dacă ai tu grijă de ticălosul ăsta mic, mă uit eu la rana Norei.

– Hai, veniți cu mine! chemă Lettie iezii și cățeii și merse cu ei în sala de jos.

– Cred că te-ai uitat destul la mine, spuse Nora.

– Merită să privesc, chiar și așa cum ești, cu părul plin de alge. Acum, întoarce-te, să văd cât de gravă e rana.

– Nu e decât o zgârietură.

Sam o prinse de umeri, răsucind-o astfel încât să-i poată examina rana.

– E adâncă; va trebui să mergem la spital. Nu e nevoie decât de cinci sau șase copci și de un vaccin antitetanos.

– Nu cumva ești și doctor?

– Pe un șantier vezi tot felul de accidente, așa că am învățat să dau primul ajutor – inițierea a fost destul de dură, pot spune.

– Chiar crezi că e necesar?

– Sunt sigur. Adu o cârpă curată cu care să te bandajez. Și, dacă nu intenționezi să mergi așa, îți sugerez să te îmbraci cu niște haine uscate.

Roșind, Nora luă repede un prosop și-l puse în față.

– Și tu ești la fel de ud.

– Acum mi-aș dori o cafea fierbinte mai mult decât orice altceva, spuse Sam stăpânindu-și cu greu clănțănitul dinților. Am în camion niște haine; mă voi schimba la spital.

– Cafeaua e pe aragaz. Servește-te până mă îmbrac.

*

* *

– O va durea mâine, spuse doctorul scriind o rețetă și dându-i-o lui Sam. Se pare că a înghițit multă apă. Ar

fi bine s-o țineți în pat câteva zile și să mă anunțați dacă face temperatură. V-ați expus amândoi contactului cu bacteriile din apă, dar după vaccinul atitetanos și după antibioticele pe care vi le-am prescris, n-ar trebui să fie nici un pericol.

Nora privea spre Sam cu ochii pe jumătate închiși. Calmantul împotriva durerii care-i fusese administrat avea acest efect de somnolență asupra ei, dar chiar și așa, arăta atât de sexy, încât tot ce și-ar fi dorit Sam era să urmeze sfatul medicului și s-o țină în pat vreo săptămână, dacă ar fi putut fi și el alături.

– Acum, duceți-o pe soția dumneavoastră acasă; pare deja epuizată.

Ochii Norei se măriră și încercă să protesteze, dând din cap.

– Nu-l contrazice pe domnul doctor, draga mea, spuse Sam zâmbind, dând cu bună știință un alt sens protestului ei. Apoi, o ajută să-și pună haina și să se așeze în scaunul cu rotile pe care o asistentă îl adusese, privind în întunericul în care ploaia bătea cu putere. Aveți mașina în apropiere?

– Acolo.

Sam o ridică pe Nora din scaun și porni cu ea spre camionul lui, parcat la o distanță de câțiva metri. Simțind-o atât de mică și vulnerabilă în brațele lui, conștientiză pentru prima oară de la moartea soției

dorința de a ocroti o femeie. Strângând-o la piept, cu umerii aduși în față pentru a o apăra împotriva ploii, ajunse cu ea la mașină și plecară.

Se opri pentru câteva minute la o farmacie cu program de noapte și cumpără medicamentele prescrise pe rețetă și când se întoarse, o găsi pe Nora deja dormind. În lumina blândă pe care firma luminoasă a farmaciei o iradia, Nora părea extrem de tânără și vulnerabilă.

Ezită o clipă, apoi intră în cabina telefonică din fața farmaciei și o sună pe Lettie.

Norei nu-i va plăcea deloc; e posibil chiar să aibă un acces de furie mâine când se va trezi, dar ce putea face în aceste condiții? Nici n-avea de ales: digul era mult prea alunecos și prea lung și, pe o astfel de ploaie, n-ar fi avut certitudinea că o poate duce în condiții de siguranță, iar ea nu era în stare să meargă singură.

– Îți place sau nu, iubito, în seara aceasta mergi acasă la mine.

*
* *

A doua zi dimineață, Nora deschise ochii cu greu.

– Bună, somnoroaso!

– Îh! Pleacă de aici!

Cum o fi intrat în dormitorul ei? Ce naiba avea pe ea? Un tricou? Nu era tricoul ei.

– Cum te simți?

– Îngrozitor, mormăi ea, mirată că totul o durea.

Abia atunci văzu că nu se afla în camera ei pe barcă. După toate probabilitățile, era în apartamentul lui Sm Hunt, ba mai mult, în patul lui. Ținând strâns de pătură, încercă să se ridice, apoi se prăbuși slăbită înapoi pe pernă. Închise ochii și-i simți degetele reci pe frunte.

– Ai temperatură, comentă el pe un ton sever.

– N-am nimic altceva decât intenția de a fugi de aici, imediat ce mă voi putea mișca... Dar, după cum se simțea, aceasta putea fi peste o oră, sau două, sau chiar patru... Ce am pățit?

– Nu-ți amintești? Ieri un ied a căzut în apă, ai sărit după el și te-ai rănit. Te-am dus la spital.

Nora privi pereții bleu-pal, colecția de fotografii reprezentând ambarcațiuni din jurul unei busole din alamă, sulurile lungi de hârtie de pe un birou mare din stejar.

– Aici nu sunt la spital.

– Nu... Te-am adus acasă la mine.

– De ce?

– Nu puteai merge, din cauza calmantului pe care ți l-a administrat medicul, iar eu nu mă simțeam în

stare să te duc în brațe tot digul acela lung, mai ales că ploua îngrozitor. Așa că te-am adus la mine acasă. Mi s-a părut o idee bună, atunci.

– Dar acum?

– Acum ai temperatură, iar pe mine mă așteaptă o întreagă echipă de muncitori pe șantier.

– Nu eu am vrut să vin aici. Poți să mă duci acasă.

– Nu regret că ești aici. Aș dori doar...

– Hei, Sam! se auzi o voce de bărbat în camera alăturată. Unde naiba ești? Nu știi că așteaptă un camion cu beton?

– Nu te mișca. Mă întorc imediat, șopti Sam, încruntându-se.

Ca și cum s-ar fi putut mișca... Nora își amintea acum cum se străduise din răsputeri să salveze iedul, cum apa îi trecea peste cap, cum fusese pe punctul de a se îneca și că Sam Hunt o salvase.

Fir-ar să fie! Nu voia să se simtă obligată față de acest bărbat. Și nu voia să-i facă plăcere să se afle în apartamentul lui, în patul lui, să-i poarte tricoul și să simtă prin toți porii parfumul lui bărbătesc de care erau impregnați până și pereții.

Dar îi era obligată și, fie că voia să recunoască sau nu, îi făcea plăcere să se afle acolo.

Vocile celor doi bărbați deveniră distincte, apoi se auzi râsul necunoscutului.

– Așadar, e la tine în pat. Știam eu că vei reuși, bătrâne! Niciodată nu m-ai dezamăgit. N-a putut rezista farmecului tău, nu-i așa? Acum, cam pe când ne putem aștepta că vor pleca de acolo?

– Vorbește încet! șuieră Sam, după care veni și închise ușa de la camera ei.

Era deja prea târziu, se gândi Nora cu sarcasm; așadar, plănuise s-o seducă și apoi s-o dea afară de pe barcă. Și acum, se aștepta ca ea pur și simplu să-l lase să-și ducă planul la îndeplinire? În nici un caz!

Totuși, rămânea faptul că-i salvase viața.

Avea nevoie de un plan. Deocamdată, însă, nu se putea menține nici măcar trează. Razele de soare ce pătrundeau prin fereastră erau atât de calde, patul atât de confortabil... se ghemui în așternut și închise ochii.

După ce reuși să-l facă pe Todd să plece, Sam întredeschise prudent ușa camerei în care se afla Nora. După remarca atât de lipsită de tact a cumnatului său, se aștepta la o reacție violentă din partea Norei. Spre marea lui ușurare, văzu că doarme. Din fericire, nu auzise conversația lor. Sam rămase câteva clipe s-o privească – era adorabilă. Când o ținuse în brațe, parcă acolo îi era locul. Iar el conștientiza acum ceea ce, tracasat cu munca, n-avusese timp să realizeze: cumplita lui singurătate.

– Dormi, iubito, șopti el și închise încet ușa.

Capitolul 8

După ce telefonă acasă la el de mai multe ori, fără să primească nici un răspuns, Sam se gândi că Nora trebuie să fi plecat. Întorcându-se de la lucru, constată că într-adevăr, așa se întâmplase. Patul era făcut și lenjeria pe care dormise, împachetată în coșul pentru rufe din baie. Era ca și cum Nora n-ar fi fost niciodată acolo. Parcă el ar fi putut uita...

Privi de jur-împrejur și casa i se păru incredibil de pustie. Încercă să umple liniștea aceea insuportabilă deschizând televizorul, dar deși acesta furniză un zgomot de fond, programul nu-i captă interesul. Se simțea mult prea singur pentru a rămâne acasă.

Putea merge la Todd și la Jeannie. Jeannie gătea bine și lui îi făcea întotdeauna plăcere să se joace cu

nepoții, dar faptul că Todd era și el acolo, îl făcu să se răzgândească imediat.

Putea să-și cumpere un hambruger și să meargă la un film.

Sau... putea să cumpere flori pentru Nora și să meargă la ea să vadă cum se simte. Pretextul era foarte plauzibil, având în vedere rana ei și faptul că o salvase.

Așadar, într-o stare de spirit mult mai bună, făcu duș și se bărbieri, deși făcuse același lucru și cu două ore înainte, când plecase de pe șantier, apoi se îmbrăcă, se dezbrăcă și-și alese o ținută mai puțin pretențioasă, sport și, în sfârșit, plecă spre debarcader, oprindu-se mai întâi la florărie.

O salută de la distanță pe Lettie care, în salopetă și cizme de cauciuc, pescuia pe doc, apoi traversă pasarela și merse la bordul ambarcației. O găsi pe Nora împreună cu doi băieți pe care-i mai văzuse prin vecinătate, pregătind un tapet pentru a fi lipit.

– Bună! spuse Sam, simțindu-se tot atât de penibil ca un adolescent la prima întâlnire. M-am gândit să trec să văd cum te simți.

– Mulțumesc, dar după cum vezi, mă simt foarte bine, așa că n-ar fi trebuit să te deranjezi.

– Ți-am adus niște flori, continuă el, încă mai sperând să i se acorde puțină atenție.

– Am mâinile pline de lipici. Pune-le tu în apă, te rog, spuse Nora continuând să lucreze.

„Patruzeci de dolari pentru afurisiții ăștia de trandafiri la care nici nu vrea să se uite“. Sam îi îndesă într-o găleată curată și deja plină cu apă, pe care o găsi pe jos.

– Le-am pus.

– Ah, nu! Acolo e apa pentru cățel. Va trebui să găsești altceva.

Ce? Și unde? Deschise un bufet: plin cu farfurii. Mai deschise unul: plin cu conserve. Un altul – cu articole de curățat.

– Nu găsesc nimic.

– Îmi pare rău, băieți, întrerup puțin, se adresă Nora puștilor, ridicându-se cu o grimasă de durere.

– Oricum trebuie să plecăm acum, Nora. Putem veni să continuăm mâine?

– Ar fi grozav, le răspunse ea, zâmbindu-le.

Sam și-ar fi dorit mult ca Nora să se poarte și față de el așa; numai că pe el îl privea întotdeauna ca pe o pacoste.

Băieții îl priviră curioși, așa că le zâmbi și întinse mâna.

– Bună. Sunt Sam Hunt.

– Bună, sunt Will Duggan, spuse cel mai mare dintre băieți, în vârstă de aproximativ zece ani, dând mâna solemn cu Sam. Iar el e Tommy, fratele meu.

– Tu ești constructorul, nu-i așa? întrebă Tommy, zâmbind știrb. Te-am auzit țipând la un bărbat astăzi.

Această informație o făcu pe Nora să-l privească și mai suspicios.

Într-adevăr, dimineață când ajunsese pe șantier, Sam îl auzise întâmplător pe Todd spunându-i lui Benedict că el, Sam, se culcase cu Nora și barca era ca și eliberată. Se înfuriase atât de tare, încât doar prezența lui Benedict îl reținu să tragă o bătaie cumnatului său.

Aceasta fusese cearta pe care o auzise Tommy și, sperând ca băiatul să nu înceapă să dea unele amănunte, Sam se grăbi să schimbe subiectul.

– V-am văzut pescuind pe aici. Prindeți ceva?

– Sigur! Hai Tommy, trebuie să plecăm.

Rămași singuri, între ei se instală o răceală de gheață.

– Cum se simte iedul? Și cum...

– E bine. Și eu la fel, spuse repede Nora, fără să-l lase să-și termine întrebarea. Luă trandafirii, îi îndesă într-un borcan de maioneză, apoi clăti găleata cățelului și o puse la loc pe jos. Mai doreai și altceva?

– Nu.

Oricum n-avea nici un fel de importanță ce dorea el, din moment ce tot nu se realiza.

– Bun! Atunci, merg să mă culc.

Sam oftă, își luă canadiana și plecă.

– Doar nu pleci atât de repede! strigă Lettie.

– Am ceva treabă, minți Sam, îndreptându-se spre ea. Am trecut doar ca să văd ce face Nora.

– Și? Cum a fost?

– Nu pot spune că am avut parte de cea mai călduroasă primire.

– Are o idee fixă, dar nu vrea să spună ce anume. Era extrem de furioasă când am luat-o, eu și Paula, de la tine de acasă astăzi.

Sam se încruntă, nedumerit. De ce ar fi putut fi furioasă? Poate că totuși auzise ce spusese Todd, caz în care ar fi fost perfect îndreptățită să fie supărată.

– Indiferent despre ce e vorba, îi va trece într-o zi sau două, continuă Lettie cu blândețe. Nora nu e tipul de om care să rămână supărată prea mult. Spune-mi, vii la cină mâine seară?

– Cine-mi garantează că Nora nu mă va ciurui cu furculița?

– Voi fi arbitru și, pe deasupra, voi face iar plăcintă cu mere.

– În acest caz, voi veni cu mare plăcere.

Sam sperase ca seara să se termine cu totul altfel, însă, mulțumită lui Todd, Nora nu voia nici măcar să-i mai vorbească. Merse încet spre camion, neștiind ce ar putea face.

*
* *

Ziua următoare, cerul era întunecat și ploua. Din cauza vremii, nu se lucrase pe șantier și, pentru că nu fuseseră clienți la florărie, Paula închisese devreme și o condusese pe Nora cu mașina până la chei.

Când Nora ajunse pe vas, Lettie îi spuse că Will și Tommy anunțaseră că vor veni abia sâmbătă să-și termine treaba și că Eli nu putea veni la cină.

Aceasta însemna că nu vor fi decât Lettie, Sam și ea. Aproape că-și dorea să plouă și mai tare, poate că astfel renunța și Sam să vină. Aruncă o privire spre trandafirii pe care Lettie îi luase din borcan și-i aranjase într-o vază de cristal. Știa că fuseseră scumpi și ea nici măcar nu-i mulțumise. Dar, amintindu-și conversația auzită întâmplător, refuză să-și mai facă procese de conștiință. La naiba cu acest Sam Hunt. De ce n-o lăsa în pace?

Totuși, inima îi bătu mai repede când auzi soneria și mai ales când deschise ușa și-l văzu pe Sam zâmbindu-i în prag, cu ochi umezi și blânzi ca ai cățelului ei.

– Am ajuns prea devreme?

– Da, dar intră.

– Nora, începu el, luându-i mâinile și ținându-i-le strâns. Bănuiesc că ai auzit ceea ce a spus Todd când

a venit acasă la mine. Să știi că n-am nici un amestec în tot acel plan. De asemenea, vreau să știi că l-am pus la punct.

Expresia tristă și rugătoare din ochii lui aproape că-i topi hotărârea de a-și menține supărarea împotriva lui.

Aproape.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea, eliberându-și mâinile.

Poate că, într-adevăr, atunci nu fusese vinovat. Oricum, asta nu-l absolvea de orice vinovăție.

– Oricum, te rog să mă scuzi.

La naiba cu ochii aceia blânzi și calzi; privindu-i, era ca și cum te-ai fi afundat în ciocolată. Iar ei îi plăcea enorm ciocolata.

– Mă duc să văd dacă Lettie are nevoie de ajutor, spuse Nora și fugi în bucătărie.

*

* *

Fuseseră tăcuți în timpul cinei, până când Lettie începu să povestească diferite întâmplări hazlii petrecute cu ani în urmă pe ambarcația de pescuit. Cucerită, Nora trebui să renunțe la figura ei severă și

supărată și se amuză din toată inima alături de ceilalți doi. De asemenea, Lettie vorbi despre soțul ei și despre cât de mult îi simțea lipsa.

Sam spuse că o înțelege perfect, el fiind în aceeași situație și știind ce înseamnă singurătatea. De asemenea, le împărtăși câteva din experiențele sale în calitate de tată, iar hazul situațiilor descrise le făcu să râdă în hohote.

Nora știa că Sam are o fetiță, dar până atunci nu și-l imaginase niciodată în rol de tată. Trebuie să-i fi fost îngrozitor de greu să-și crească singur copilul. După moartea soției, nu acceptase decât posturi de consultanță, pentru a putea fi acasă tot timpul cu fetița lui. Abia anul acesta, când Suzie putea merge la grădiniță, își reluase activitatea cu normă întreagă.

Din povestirile lui reieșea clar cât de dificil era de abordat un copil încăpățânat, de cele mai multe ori el fiind cel ce trebuia să cedeze. Nora își stăpâni cu greu lacrimile când Sam le povesti despre coșmarurile lui Suzie și despre nopțile pe care le petrecuse lângă patul ei când era bolnavă.

Cu chipul iradiind de iubire și mândrie, Sam scoase din portofel câteva fotografii cu Suzie. Fetița cu păr negru, ochi căprui, privire ștrengărească și zâmbet fermecător – o copie fidelă în miniatură a tatălui ei, de

altfel – o cuceri imediat pe Nora. Așadar, când Sam spuse că în acel weekend o va aduce pe Suzie în Seattle și întrebă, oarecum ezitând, dacă poate să vină cu ea în vizită, Nora a fost prima care să încuviințeze.

Când Sam se hotărî să plece, Nora îl conduse pe punte unde discutară despre tot felul de nimicuri și priviră luna jucându-se pe luciul apei. Apoi, o strânse în brațe și o sărută, iar ei i se păru cel mai firesc lucru din lume.

Buzele lui calde aveau o ușoară aromă de mere și scorțișoară, brațele puternice o făceau să se simtă în siguranță, iar privirea lui promitea mult mai mult. Deși ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna, Nora trebui să asculte de vocea rațiunii.

– Faptul că m-ai sărutat nu schimbă lucrurile.

– Știu. Aș vrea...

Nora îl împiedică să mai continue, punându-i un deget pe buze, pe care el îl luă și-l sărută.

– În legătură cu sâmbătă...

– Abia aștept, spuse Nora încet.

– Și eu.

Îi zâmbi plin de dor și plecă.

*

* *

Suzie și Sam sosiră destul de târziu dimineața, iar micuța era parcă și mai drăguță decât în fotografii. Părul negru îi cădea inele pe umeri, prins cu o panglică înnodată într-o parte. Peste rochița din catifea albastră, cu dantelă la partea de sus, avea o jachetă, iar sub unul din genunchii cu gropițe, un plasture caraghios. Adidașii roșii erau amândoi desfăcuți la șireturi și... lipseau șosetele.

– Am uitat să luăm de la bunici, explică Sam jenat.

Pentru prima dată, Sam părea nesigur de el și vulnerabil. Fetița o privi timidă, apoi își lăsă ochii în jos.

Nora își dădu seama că amândoi erau îngrozitor de speriați și, pentru a detensiona atmosfera, le zâmbi, apoi întinse mâna spre fetiță.

– Mă bucur să te cunosc, Suzie. Tatăl tău ne-a povestit o mulțime de lucruri frumoase despre tine.

Îmbujorată de plăcere, Suzie o luă de mână.

– N-am mai fost niciodată până acum pe o barcă.

– Atunci, va trebui să-ți arătăm cum e.

Suzie încuviință din cap, dar se menținu oarecum rezervată – până când apăru Dusty. A fost dragoste la prima vedere și, în câteva clipe, nu mai ținură seama de nimic în interesul jocului lor. Într-un târziu, epuizați, Dusty se prăbuși pe podea sub formă de ghemotoc inert și adormi imediat, iar Suzie se lăsă ademenită în bucătărie, unde Lettie îi pregătise niște fursecuri și un pahar cu lapte.

– Să ne odihnim și noi puțin, spuse Sam. Crede-mă, pauza nu va dura mult. Nu știu de unde are atât de multă energie.

Într-adevăr, în câteva minute Suzie veni din bucătărie cu un fursec în mână.

– Ăsta e pentru mine? întrebă Sam.

– Nu, e pentru el. Suzie îngenunche lângă Dusty și-i întinse fursecul pe care acesta îl înghiți imediat, lingând-o apoi pe față în semn de mulțumire. Ce drăguț e! Pot să-i mai dau unul? se adresă ea Norei.

– Nu-i fac bine prea multe dulciuri, dar vrei să-i dai din mâncarea lui specială?

– Pot? întrebă fetița rugător spre tatăl ei.

– Cred că da.

– Dacă vrei, poți să mă ajuți să dăm mâncare și celorlalte animale, propuse Nora, luând-o de mână s-o conducă în sala de jos.

Suzie privi extaziată fiecare animal, curioasă și impresionată deopotrivă.

– Am petrecut astăzi cea mai grozavă zi. Mulțumesc că m-ai lăsat să vin.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

Fetița aceasta era într-adevăr încântătoare. Dacă Nora mai avea încă unele rezerve în privința lui Sam, acum, văzut împreună cu fiica lui, îi apărea într-o lumină cu totul nouă.

– Vreau și eu să locuiesc pe o barcă. Pe arca Norei e mult mai distractiv decât într-un apartament, declară Suzie mai târziu, după ce s-au întors în bucătărie.

– Scumpa mea, din moment ce eu n-am o barcă, suntem nevoiți să rămânem pe uscat. Poate că Nora și Lettie îți vor da voie să mai vii în vizită – asta în cazul în care ești cuminte.

– Sunt sigură că e întotdeauna cuminte și va fi întotdeauna bine venită aici, spuse Nora.

– Pot veni și mâine? Te rog, tată!

– Păi...

Simplul fapt de a se afla lângă Sam crea o mulțime de probleme. Dar, după ce o privi pe Suzie în ochi, Nora încuviință din cap, iar zâmbetul pe care Sam i-l adresă era plin de recunoștință.

– Pot să vin și eu? întrebă el, cu ochii scânteietori.

– Da, poți veni și tu.

Nora simțea că intră într-o mare încurcătură, dar ce putea face?

Capitolul 9

– Nora!

Nora ieși în prag și-i văzu pe Tommy și Will venind pe pasarelă. Will avea ceva în haină – poate vreo lucrare practică de realizat ca temă pentru școală... sau poate un nou membru pentru menajeria ei...

– Bună! strigă Nora, sperând totuși să nu fie vorba de vreo pisică gravidă. Ce s-a întâmplat?

Tonul ei deveni brusc îngrijorat când le văzu chipurile grave.

– Un ticălos a rănit rățoiul. Poți să-l ajuți?

– Aduceți-l înăuntru.

Will îngenunche și desfăcu haina cu grijă.

Rățoiul măcăni, încercă să se ridice, apoi căzu pe o parte.

– Se pare că aripa stângă e ruptă, spuse Nora, după ce-l examină.

– Îl poți ajuta? întrebă Tommy din nou.

– Nu știu.

Găsise o mulțime de animale abandonate, le îngrijise și le readusese într-o condiție fizică bună, dar nu fusese nevoie decât de hrană bună și uneori de deparazitare... pe când acum era cu totul altceva. Nu știa să rezolve un astfel de caz.

– Sunteți acasă? se auzi vocea lui Sam. Acesta vârî capul prin ușa întredeschisă și, văzându-i acolo, pe jos, se încruntă îngrijorat și intră imediat urmat de Suzie. Ce s-a întâmplat?

– E bolnav? întrebă și Suzie, îngenunchind imediat lângă Nora.

– Nu e bolnav. Cineva i-a rupt aripa, dar Nora îl va vindeca, răspunse Tommy, privind-o pe Suzie cu interes.

– Adevărul este că nu știu ce să fac, spuse Nora încet, întorcându-se spre Sam. Mă tem că trebuie dus la veterinar.

– Să-l văd și eu.

Sam îngenunche lângă ceilalți și examină cu atenție rățoiul. Nu numai copiii, dar și Nora simți o mare ușurare știindu-l pe Sam alături, gata să se ocupe el.

– Ce-a pățit? îi întrebă el pe băieți.

Cei doi frați descriseră bărbatul care aruncase cu pietre în rățoi. Nora își aminti că văzuse pe cineva

corespunzând cu descrierea făcută de băieți, de câteva ori pe doc. Și, după privirea lui Sam, își dădu seama că și el îl recunoscuse.

– Trebuie să fi fost Stokes, spuse Sam. Lucrează pe șantier. Voi discuta mâine cu el și voi lua măsuri să nu se mai întâmple așa ceva.

– Rățoiul e grav rănit? întrebă Tommy.

– Nu. Se pare că aripa nu e ruptă. Are o tăietură la picior, probabil de la o piatră – de aceea nu se poate ridica. Nora, ai niște betișoare, o cârpă moale, leucoplast și un unguent?

Nora se grăbi să aducă tot ce i se ceruse și Sam bandajă cu grijă aripa răței și-i unse piciorul cu unguent.

– Gata, spuse el mângâindu-i penele lucioase. Cred că dacă stă liniștit câteva zile, nu mai are nimic.

– Am o cușcă liberă jos; ăsta este unul din avantajele de-a avea propria mea arcă. Dar, cum de-ai știut ce să faci?

– Când eram copil, întotdeauna aduceam acasă păsări rănite, câteodată broaște țestoase... orice vietate care avea nevoie de ajutor. Cred că m-am specializat cu timpul.

– Se pare că nu va mai avea nimic, declară încrezător Tommy, apoi continuă, privind spre fratele lui și spre Suzie: vii să ne ajuți să facem o dioramă?

– Ce-i aia? întrebă Suzie.

– Imagini decupate care stau în picioare. Vei vedea. Poate ne ajuți să pictăm.

– Pot să merg, tată?

Sam ezită, privindu-i rochița vaporoasă, cu volane, funde și dantelă.

– Băieții își pun niște tricouri vechi pe deasupra, ca să nu se murdărească. Sunt sigură că vor găsi unul și pentru Suzie, oferi Nora soluția.

– În acest caz, n-am nimic de obiectat, spuse Sam și făcu semn cu ochiul spre Suzie a cărei față strălucea de bucurie.

Mă bucur că e cu ei, continuă el după plecarea fetiței. N-a prea avut niciodată cu cine să se joace.

– Probabil că se simte foarte singură.

– Nu m-am gândit la asta, dar cred că ai dreptate.

Expresia plină de melancolie a chipului său confirma faptul că nu numai Suzie era singură.

*

* *

Mai târziu în acea zi, când Sam și Suzie se pregăteau de plecare, Nora îngenunche lângă fetiță și-și luă rămas-bun îmbrățișând-o.

– Te iubesc, Nora, șopti Suzie. Mama mea a murit când eram mică; nu mi-o amintesc, dar tare mi-ar plăcea să fii tu mămica mea.

– Și eu te iubesc, scumpa mea, răspunse Nora constatând cu surprindere că și ea își dorea același lucru.

Ridicând privirea, observă că Sam se uită la ea. Își aminti cu câtă delicatețe îngrijise rața și cât de grijuliu era față de copii. De asemenea, își amintea de sărutul lor.

Categoric, era încăpățânat, îndărătnic și încă mai era de părere că ea și Lettie trebuie să părăsească barca. Pe de altă parte, ea era hotărâtă să rămână. Da, aveau păreri diferite, dar dincolo de orice era convinsă că era un tată minunat și un soț bun pentru femeia care va avea norocul să-i fie alături.

Soț?! De unde îi venise această idee?

– Tată, n-o săruți pe Nora de rămas-bun? Sărută și cățelul!

– Voi face o discriminare – o sărut doar pe Nora. Noapte bună, Nora, spuse el atingându-i tâmpla cu buzele.

– Nu-l săruți și tu?

Sam zâmbi și întinse obrazul. Dându-și seama că n-are scăpare, Nora se pregăti să-l sărute pe obraz, numai că Sam își întoarse rapid capul, astfel buzele lor se întâlniră. Din fericire, Suzie se uita la giumbușlucurile lui Dusty când brațele lui o cuprinseră strâns și sărutul lor se transformă într-o pătimașă dezlănțuire de dorințe și senzații nebănuite.

– Hai să plecăm, tati, mi-ai promis înghețată, îi întrerupse în cele din urmă Suzie, trăgându-l pe Sam de mânecă.

– Vise dulci, scumpă Nora, spuse Sam încet, cu voce tremurată.

– Vise dulci, scumpă Nora, repetă și Suzie, ca un clopoțel.

– Pa, iubito. La revedere, Sam.

Da, se putea lăsa ușor purtată de visuri imposibile care nu duceau decât la deziluzii. Mai greu era să se întoarcă din nou la realitate; mai greu era să nu se mai gândească la acel sărut pe care l-ar fi dorit nesfârșit.

*
* *

– Ești concediat, Stokes, spuse Sam cu fermitate. Du-te să-ți ridici salariul. Nu vreau să te mai văd pe aici, pe șantier, sau pe lângă barcă, sau pe doc.

– Nu-mi spui tu ce să fac! șuieră printre dinți bărbatul gras, brunet, aruncându-i o privire furioasă și țintind spre Sam un pumn.

Sam evită lovitura și-l împinse, trântindu-l la pământ; nu s-ar fi oprit aici, dar făcu tot posibilul să se stăpânească.

– Pleacă imediat!

– Am să ți-o plătesc! amenință Stokes printre înjurături, ridicându-se și împleticindu-se spre ușă.

Sam nu-l chestionase în legătură cu rața sălbatică, dar era absolut sigur că el era bărbatul descris de băieți. De altfel, nici nu mai fusese necesar, deoarece Stokes venise beat la lucru.

Îl urmări din priviri până când îl văzu părăsind șantierul. Avea totuși impresia că, în ciuda interdicției lui, avea să se mai confrunte cu Jack Stokes.

Tot restul zilei, Sam fusese ocupat cu tot felul de probleme, astfel încât răsuflă ușurat la terminarea programului. Îl mai zărise pe Stokes, pe la ora prânzului, pe plaja de lângă chei, dar, înainte de a ajunge să ia vreo măsură, o altă problemă apărută pe șantier reclamă prezența lui imediată, iar când se eliberă, Stokes dispăruse.

Privind spre barcă, Sam se întreba dacă nu cumva greșise interzicându-i lui Stokes să se apropie de zona aceea; era posibil ca tocmai astfel s-o facă, din spirit de frondă.

*

* *

Nora zâmbi în timp ce traversa digul. „Vise dulci!"... Toată noaptea, în vis, apăruseră ei trei: Sam, Suzie și ea. Vise minunate încărcate de magie. Toți trei locuiau pe o barcă, având tot felul de animale, inclusiv un inorog. Chiar se întreba oare ce mânca inorogul...

Revenind la realitate, grăbi pasul, aducându-și aminte că trebuia să-și hrănească animalele. Brusc, o scândură cedă și se rupse în două sub picioarele ei.

Se prinse disperată de marginea spărturii create, atârnând în aer, conștientă că nu va fi în stare să se

ridice înapoi. Apa care se izbea de stâlpul de susținere o împroșca, udându-i picioarele. Închise ochii, neîndrăznind să privească în jos spre adâncul negru ce ascundea bucăți de lemn și stâncă.

– Ajutor! strigă ea, sperând s-o audă cineva aflat întâmplător în apropiere.

Brațele începură să-i tremure și s-o doară insuportabil.

De undeva din depărtare auzi o voce.

– Ajutor! strigă ea din nou, sperând s-o fi auzit cineva.

Într-adevăr, răsunară pași grei.

– Nora!

– Sam, ajută-mă! gemu ea simțind că degetele îi alunecă.

Sam îngenunche, o prinse de încheieturile mâinilor și o ridică, strângând-o în brațe.

– Nora, slavă Domnului că te-am auzit. Ai pățit ceva?

– Cred că nu.

Deodată, începu să vadă tulbure și genunchii îi tremurau. În aceeași clipă, simți cum Sam o ia în brațe și o duce spre barcă.

– Lettie! strigă Sam.

– Este... plecată cu Eli. Dacă n-ai fi venit... M-ai fi salvat din nou.

– Cel puțin, sunt și eu bun la ceva, încercă el să glumească, apoi chipul i se întunecă. Nora, dacă n-aș fi venit...

O strânse atât de tare, încât îi auzea bătăile inimii. Acolo, în brațele lui, se simțea în siguranță și iubită.

O așeză pe un scaun în bucătărie și-i examină palmele și degetele sângerânde.

– Mai întâi să scoatem așchiile de sub piele și pe urmă ne vom ocupa de zgârieturi; unghiile rupte din carne te vor mai durea câteva zile.

– Mulțumesc, Sam. Nu știu...

– Nu te mai gândi.

O strânse din nou la pieptul lui, o sărută pe frunte, apoi pe buze și pasiunea acelui sărut făcu să dispară și durerea și groaza trăită.

– Pentru nimic în lume n-aș vrea să plec de lângă tine acum, dar trebuie să pun o scândură nouă înainte să se mai întâmple un accident.

Sam se întoarse însoțit de Lettie și Eli, iar chipul său era întunecat de furie.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Ceea ce ai pățit n-a fost accidental. Scândura fusese tăiată și ar fi cedat la cea mai mică presiune... A trebuit să concediez un om astăzi. A venit la lucru beat și ne-am certat. E vorba de Stokes, același care a rănit rața sălbatică. N-am nici o dovadă că el ar fi făcut asta, dar, când a ieșit din biroul meu, a jurat să se răzbune. Orice altceva ar fi pus la cale nu m-ar fi înspăimântat, dar asta... Tu, Lettie sau Eli ați fi putut fi grav răniți... ați fi putut chiar muri.

– Copiii! spuse Nora înspăimântată. Dacă s-ar fi întâmplat asta unuia dintre ei?

– Exact! Tocmai de aceea tu și Lettie veți părăsi barca asta chiar acum. Vă pot duce la un hotel.

– Nu, nu vreau să plec! Nu pot să las animalele aici.

– Nu le faci nici un bine dacă ești rănită sau moartă.

– Categoric, nu se va întoarce acum! Vom fi precaute, Sam, interveni Lettie cu blândețe. Ai verificat celelalte scânduri, nu-i așa?

– Nu e suficient.

– Nu pot să plec, repetă Nora.

– Asta este cea mai mare prostie! spuse Sam și ieși furios.

– Doamnelor, rupse Eli tăcerea penibilă care se instală, sunteți bine venite acasă la mine. Sau, pot rămâne eu aici, cu voi.

– Nu e nevoie, dragul meu, ne descurcăm.

Când Eli o îmbrățișă pe Lettie, Nora se retrase discret pentru a nu-i deranja. Luă o lanternă și plecă să inspecteze digul. Razele de lună îi luminau slab calea, dar începuse să se formeze o ceață deasă care învăluia țărmul.

Merse din nou la locul în care căzuse. Se gândi la acel bărbat pe care Sam îl concediase. De ce ar fi făcut asta ca să se răzbune pe el? Doar nu Sam folosea cheiul...

Brusc, îi veni o idee. Poate că toată această poveste n-avea nici o legătură cu Sam; poate că fusese o încercare de a scăpa de ea și de Lettie. Oricum, ipoteza părea mai plauzibilă.

Șefii proiectului voiau ca ele două să plece de acolo. Chiar acum Sam insistase să le ducă la un hotel. Oare era posibil ca Sam...

Nu, nu era cu putință.

Totuși, cine făcuse acest lucru urmărea ceva. Dar, indiferent cine ar fi fost acela, de ce ar fi luat astfel de măsuri extreme, disperate?

Privi cu teamă în jurul ei; i se păru că vede o mișcare la capătul cheiului. Se aplecă să vadă mai bine. Da, a fost ceva – o umbră. Un om? Ceața se ridică, apoi coborî și mai mult. A fost un bărbat, Sam?

Sau altcineva?

Rezistă primului impuls de a fugi înapoi la barcă. Eli urma să se întoarcă exact pe acel drum puțin mai târziu. Nu-l putea expune unui pericol. Indiferent dacă îi era sau nu teamă, trebuia să afle.

Aprinse lanterna și porni încet de-a lungul cheiului.

Când ajunse în zona în care zărise acea umbră, se opri și începu să strige cu voce tremurată.

– E cineva?

Mai strigă încă o dată, mai hotărât. Așteptă, ascultă, dar nu auzi nimic. Rămase în continuare, deși pătrunsă de frig și umezeală, încercând să privească prin întuneric. În cele din urmă, mulțumită că, indiferent cine a fost, dispăruse în negură, se întoarse la barcă.

Capitolul 10

După ce părăsi barca, Sam cercetă golful, șantierul, chiar străzile din vecinătate, dar nu întâlni decât câțiva oameni fără adăpost și un bărbat care ieșea dintr-un bar; îi întrebă pe toți, dar nici unul nu văzuse pe cineva care să corespundă descrierii corespunzătoare lui Jack Stokes.

În drum, îl văzu pe Eli așteptând în stația de autobuz și-l duse cu mașina acasă. Eli încercă să-l liniștească, spunându-i că Lettie și Nora erau deocamdată în siguranță.

Asta ar fi trebuit să-l facă pe Sam să se simtă mai bine, dar nu se întâmplă așa. Promiseseră să fie precaute, dar cum? Cine știe ce planuri criminale mai pusese Stokes la cale? Tot la fel de bine se putea întâmpla să fi plecat din zonă, dar nu putea fi sigur de nimic.

După ce-l lăsă pe Eli acasă, Sam se întoarse la șantier. De data aceasta, găsi ferăstrăul cu care, după toate probabilitățile, Stokes tăiase scândura; îl șterse și-l puse la loc, în depozitul cu scule. După aceea, continuă să supravegheze locul din camionul său, deși ceața îi reducea aproape total vizibilitatea. Abia spre dimineață plecă acasă.

Făcu repede un duș și se bărbieri și, în zori, reveni pe șantier. Ceața începea să se ridice și ambarcația se profila întunecată și liniștită, dar, după experiența avută, știa că aparențele pot fi înșelătoare.

Intră în chicineta ce-i servea drept bucătărie în clădirea biroului și, după ce puse ibricul să facă o cafea, se uită la ceas – era prea devreme pentru a telefona. Dar trebuia să-l anunțe pe Todd, deși era puțin probabil ca acesta să ia vreo măsură.

Se gândi să anunțe incidentul la poliție, dar cum ar fi putut dovedi ceva? Scândura retezată căzuse în apă și totul putea fi pus cu ușurință pe seama stării generale deplorabile a cheiului. Sam era convins că Stokes fusese autorul, dar nu avea nici o dovadă. De altfel, nu numai Stokes ar fi avut un motiv, ci și James Cornwell, Benedict și chiar Todd, din moment ce toți voiau să scape de cele două femei.

Mai mult, poliția îl putea suspecta chiar pe el însuși de a fi tăiat scândura. Toți știau că încercase să le

convingă să părăsească barca. Tot el avea acces la tot echipamentul și ustensilele – inclusiv la ferăstrăul pe care-l găsise noaptea trecută. Fir-ar să fie! Îl șterse cu o cârpă, pentru a îndepărta umezeala, dar în același timp se duseseră și amprentele – cu excepția propriilor lui amprente. Nu, n-ar fi o soluție bună să anunțe poliția. Va trebui să rezolve singur.

*
* *

După o noapte destul de agitată, Nora se trezi devreme și mai inspectă încă o dată cheiul. Dar îl verificase și Sam cu o zi în urmă și oricum, n-ar fi fost ușor de depistat vreo neregulă, având în vedere aspectul atât de neregulat al scândurilor vechi.

Nu-i rămase decât s-o roage pe Lettie să fie cât se poate de prudentă cât ea era la lucru și să anunțe poliția dacă i se părea ceva suspect.

Plecând, Nora văzu camionul lui Sam și se întrebă dacă acesta reușise să mai ajungă acasă.

Era convinsă că scopul acelei fapte fusese ca ea și Lettie să se sperie atât de tare încât să plece de pe barcă. O îngrozea însă gândul că făptașul nu s-ar fi dat înapoi de a mutila sau a omorî. Planul aproape că reușise, dacă n-ar fi fost Sam...

Încercă să se gândească la altceva... de exemplu, la îmbrățișarea și la sărutul lor, de asemenea, la cât de tare se înfuriase Sam când ea și Lettie refuzaseră să plece de acolo. Arca Norei nu mai era o simplă barcă; era căminul lor. De ce lui îi era atât de greu să înțeleagă? Dacă Lettie ar fi cedat capriciilor nepotului ei, ar fi fost ca și cum ar fi recunoscut înfrângerea, ceea ce era împotriva principiilor sale. Iar pentru ea, aceasta ar însemna să-și părăsească animalele, ori așa ceva n-ar fi făcut niciodată.

Imediat cum ajunse la florărie, Nora o sună pe Lettie și, numai după ce aceasta o asigură că totul e în ordine, putu să se concentreze asupra noilor ei aranjamente florale.

*

* *

Restul săptămânii se scurse în liniște, dar Sam avea impresia că nu era decât calmul dinaintea furtunii.

Așa a și fost.

Ziua de vineri aduse o serie de incidente pe care altă dată poate că nici nu le-ar fi luat în seamă, sau le-ar fi catalogat drept neplăceri zilnice: o scândură desfăcută la o schelă, apă în gazul de la generator, rampe deplasate sau lipsă, cuie împrăștiate în parcare

– nimic major, dar necesitând o mulțime de timp consumat cu verificările. La sfârșitul zilei de lucru, starea de iritare a lui Sam se accentuă, proporțional cu incertitudinea pe care o aducea înserarea.

Aruncă o privire rapidă spre ceasul de perete de deasupra biroului său. Părinții lui plănuiseră o excursie de sfârșit de săptămână la Reno. Suzie, căreia îi plăcea enorm să călătorească în avion, fusese instalată la bordul unei navete între Portland și Seattle, așa că avea exact atât timp cât să ajungă la aeroport.

Ar fi rămas și noaptea aceasta pe șantier, să supravegheze locul, dar doamna la care mai apela din când în când să stea cu Suzie nu răspundea la telefon și nu-și putea lăsa fetița singură.

N-avea de ales; se urcă în mașină și plecă. Își iubea mult fetița și adora fiecare clipă petrecută împreună cu ea, dar aceasta era o situație în care ar fi preferat s-o știe la bunici.

În drum spre aeroport, gândurile lui zburară din nou spre Nora. Deși o văzuse plecând la lucru și întorcându-se acasă, nu-i vorbise. Avea impresia că Nora nici nu-i va mai vorbi până nu-și cere scuze de a-i fi spus că face o prostie. Numai că el n-avea de gând să-și ceară scuze, pentru că era convins că are dreptate. Era o prostie din partea ei să-și riște viața – de fapt nu numai ea, ci și Lettie. De ce se încăpățâna?

*

* *

A doua zi dimineață constată că încăpățânarea era o caracteristică tipic feminină.

– Vreau să merg la Nora, insistă Suzie, bosumflată.

Din păcate, Sam îi promisese că o va duce să vadă din nou animalele în acel weekend, numai că acum avea impresia că vizita lui nu va fi prea bine primită. Încercă o altă tactică.

– Hai să mergem la Grădina Zoologică.

– Vreau să văd grădina zoologică a Norei. Mi-ai promis.

Și fetița lui și Nora aveau în comun același comportament de catâr. Trebuia să se arate extrem de ferm.

– Nu putem merge la Nora, așa că nu te mai gândi la asta!

– Tată! Ai țipat la mine! protestă Suzie, izbucnind în lacrimi.

– Te rog să mă scuzi, dovlecel.

– Fac pariu că și Nora e supărată pe tine, la fel ca mine.

– Bine că e toată lumea supărată pe mine, mormăi el. Mergem la Grădina Zoologică?

– Nu! Înseamnă că m-ai mințit când ai promis. Vreau să merg înapoi la bunica.

– Dacă bunica ar fi acasă, ți s-ar îndeplini dorința imediat. Dar, din moment ce nu e, trebuie să rămâi aici cu mine.

Suzie se gândi o clipă, apoi cu bărbia tremurândă ridicată, părăsi camera. Imediat, din dormitor se auziră hohote de plâns.

Sam putea rezista toanelor și acceselor ei de furie, dar nu și plânsului ei. În plus, era adevărat: îi promisese.

– Bine, bine, ai câștigat. Mergem la afurisita aceea de barcă.

– Ai spus un cuvânt urât. Să-ți spăl gura cu săpun?

– Să-ți iei haina, atât.

Nu știa de ce mai încerca – doar n-avea nici o șansă să câștige în fața micuței tirane.

Când au ajuns la barcă, Nora o întâmpină pe Suzie cu entuziasm și o îmbrățișă, ignorându-l pur și simplu pe Sam.

Acesta aproape că-și pierduse orice speranță de a avea o discuție singur cu ea, când veniră Tommy și Will și merseră cu Suzie în sala de jos.

– Nora!

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Nora intră în bucătărie. Sam o urmă și, prinzând-o, o strânse în brațe.

– Lasă-mă!

– Nu pot – cu cât ești mai furioasă, cu atât ești mai frumoasă.

Se aplecă și o sărută încet, tandru, exprimând ceea ce prin cuvinte probabil că n-ar fi reușit niciodată.

– Tati, o săruți deja pe Nora de rămas-bun? Mai vreau să mai rămân.

Nora sări din brațele lui, stacojie la față. La fel de jenat se simțea și el. Băieții de priviră unul pe celălalt, chicotind, dar din fericire nu făcură nici un comentariu.

– Ei bine? așteptă Suzie decizia.

– Păi... atunci... mai rămânem.

– Ce ați zice de niște fursecuri și câte un pahar cu lapte? întrebă Nora repezindu-se spre frigider.

– Grozav! răspunse Tommy în numele tururor.

Sam avu și el porția lui, dar desigur, ar fi preferat sărutul. Șansele însă erau foarte mici: Nora tresărea, încă stingherită, de câte ori o privea, iar băieții se uitau la ei curioși, percepându-i într-o altă lumină. Deodată, zâmbi, amintindu-și că mai era și sărutul de rămas-bun – un ritual asupra căruia Suzie insista întotdeauna.

Băieții plecară devreme, dar bucuria lui Sam nu dură mult, căci Nora îl anunță că-i promisese Paulei să ia masa împreună.

– Se pare că trebuie să plecăm, dovlecel.

– Bine, spuse Suzie cu un aer resemnat. La revedere, Nora.

Își întinse brațele, pentru a primi obișnuita îmbrățișare și sărutul.

Sam se îndreptă și el spre Nora, plin de speranță, când Suzie îl trase de mânecă.

– Nu, tati. Tu ai sărutat-o deja de rămas-bun.

– Așa e, încuviință Nora. La revedere, Sam.

– Bine, dar...

Nora le făcu semn cu mâna și închise ușa.

Sam se simțea ca un copil căruia i se arătase o prăjitură și apoi i se luase imediat, fără să fi apucat măcar să guste. După expresia de pe chipul Norei, știa că și ea dorea acel sărut la fel de mult ca și el. Sam mai știa, de asemenea, că se va gândi toată noaptea la ce a pierdut. Dacă doar după câteva săruturi simțea așa... Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost prin preajmă copiii. Probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că, fără Suzie, Nora nici nu l-ar fi lăsat să vină.

*

* *

Când au ajuns acasă, Sam o lăsă pe Suzie să se uite la televizor cât timp el dădu câteva telefoane: mai întâi

lui Eli, care-l asigură că totul era în regulă pe barcă, apoi pentru a comanda pizza. Dar, când aceasta sosi, nu mâncă nici el, nici Suzie.

– Hei, piticuț, credeam că-ți place pizza.

– Am mâncat înainte pâine cu unt și gem, pentru că dura prea mult. E bolnavă Nora? îl întrebă ea, cu o expresie gravă.

– Din câte știu eu, nu. De ce?

– Pari îngrijorat și tot mormăi ceva în legătură cu ea.

– Nu, nu e bolnavă, dar sunt îngrijorat pentru ea. Nu știu de ce trebuie să fie atât de al naibii de încăpățânată...

– Vezi, faci asta din nou.

– Ce?

– Vorbești urât.

– Da, ai dreptate.

– Tată, îmi citești o poveste?

– Sigur! Pe care?

– Povestea cu prințesa norocoasă care trăia pe o barcă, înconjurată de o mulțime de animale și care a cunoscut un prinț care avea o fetiță. Și toți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Suzie îi întinse o carte cu povestiri biblice, deschisă la pagina Arca lui Noe.

*

* *

În dimineața următoare, Sam telefonă de trei ori și de fiecare dată vorbi cu Lettie: Nora ba își spăla părul, ba dădea mâncare la animale, ba pescuia.

Bine, dar Nora nu pescuia niciodată. Probabil că Lettie nu mai știuse ce altă scuză să inventeze.

Femeile – nu le va înțelege niciodată. De fapt, nici măcar nu voia să încerce acum.

Întrebarea mamei lui, când o duse înapoi pe Suzie în Portland, îl surprinse, confirmându-i în același timp, că are dreptate în privința caracterului ermetic al psihologiei feminine.

– Când am s-o cunosc și eu?

– Pe cine? întrebă Sam privind imediat spre Suzie care zâmbea inocent.

– Pe femeia care ți-a sucit mintea.

Sam preferă să se abțină: nici nu confirmă, nici nu neagă.

Propuse lui Suzie să meargă împreună la patinoar, iar seara, când o aduse înapoi, după ce o culcă, refuză ispita mamei sale – prăjitura cu ciocolată tocmai scoasă din cuptor, preferata lui – pentru a evita interogatoriul la care urma să fie supus în mod inevitabil. Fără să dea măcar o explicație, își sărută mama, făcu semn cu mâna spre tatăl lui și o porni repede înapoi spre Seattle.

*

* *

Împotriva voinței ei, Nora continua să viseze la sărutul lui Sam și la cât de bine fusese în brațele lui. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost copiii acolo. În ziua următoare, refuzase să -i răspundă la telefon. Nu îndrăznise, având în vedere efectul pe care-l avea asupra ei. Întotdeauna se considerase foarte rațională și echilibrată, dar când era vorba de Sam Hunt, totul se schimba.

Oare cum era Sam ca iubit? Oricum, ea nu avusese decât două experiențe în toată viața ei și amândouă atât de demult, încât aproape că nici nu și le mai amintea. În nici un caz însă, ceva de genul întâlnirilor atât de senzuale după care Paula era înnebunită. Era convinsă că un bărbat și o femeie trebuie să aibă o relație bazată pe sentimente extrem de puternice și adânci, înainte de a face dragoste. Nu se temea deloc de a-și lua un angajament – dimpotrivă, își dorea o verighetă pe deget, copii, o casă la țară – adică, totul.

Sam fusese căsătorit, dar ea nu știa ce atitudine avea el acum față de căsătorie. De fapt, nici nu-i propusese nimic de acest gen. Practic, fiecare întâlnire a lor se termina cu o ceartă... sau cu un sărut.

Se gândea cu părere de rău la sărutul interzis de Suzie, dar lipsa lui aproape că fusese compensată de expresia de pe chipul lui Sam, care-i arătase clar cât îl dorea și el.

Cât de diferit părea când era alături de fiica lui! Tandru, plin de căldură... Categoric, își adora copilul și era un tată minunat.

Și Suzie era un copil adorabil. Se vedea însă că se simte singură. Deși bunicii ei o iubeau și o răsfățau peste măsură, avea nevoie de o mamă și de o familie a ei.

Rugându-se să existe o modalitate ca acest lucru să se întâmple, Nora oftă, stinse lumina și închise ochii.

*

* *

Vremea însorită din săptămâna următoare făcu posibil ca Nora și Lettie să înceapă niște lucrări de reparații extrem de necesare, în exteriorul bărcii. Lettie vopsi timoneria în albastru-deschis și roșu, iar balustradele în alb și scrisese pe o plăcuță Arca Norei. Intenționau, de asemenea, să vopsească și carena, măcar până la nivelul apei.

Faptul că zilele trecură fără nici un incident n-o făcu să-și reducă vigilența.

În ziua următoare, Paula insistă să închidă florăria mai devreme și s-o invite pe Nora la prânz și, cum după aceea avea oră la cosmetică, Nora se întoarse singură la magazin pentru a lua niște schițe pentru aranjamente florale festive.

Când plecă spre casă, buna ei dispoziție dispăruse. De obicei îi făcea plăcere să meargă pe țărm, dar de data aceasta ceața care începuse să coboare ștergând contururile, făcea acel drum cu totul diferit necunoscut, aproape lugubru. Șuieratul vântului îi răvășea părul și-i strecura în suflet teamă. Avea impresia ciudată că o urmărește cineva. Iuți pasul și, în cele din urmă, începu să alerge până când se împiedică de o rădăcină și căzu în genunchi; se ridică și se obligă să se întoarcă spre urmăritor.

Drumul era pustiu.

Nu, nu chiar: un iepure sări din iarbă și o privi curios, apoi dispăru în direcție opusă.

Nora izbucni, ușurată, într-un râs nervos. Animalul nu s-ar fi comportat așa dacă s-ar fi ascuns cineva prin apropiere. Se speriase degeaba – absolut degeaba.

La naiba cu Sam Hunt care-i vârase astfel de idei în cap! Totuși, se grăbi să ajungă acasă și se liniști doar când păși pe punte.

*

* *

După cină, Nora povesti întâmplarea lui Lettie și lui Eli, dar nici unul din ei n-o considerară amuzantă.

– Nu știu dacă a fost doar imaginația Norei. Sunteți sigure că nu vreți să rămân aici la noapte? întrebă Eli îngrijorat.

– Doar nu vrei să mă compromiți! glumi Lettie. Nu-ți face griji, dragul meu, ne descurcăm.

– Da, Eli. Ușa se încuie bine și de acum nu mai ieșim. În plus, avem telefon mobil și o stație radio pentru a comunica la țărm, așa că putem suna la poliție în caz de necesitate.

– Grăbește-te până nu se întunecă. Doar nu vrei să pierzi autobuzul, îl îndemnă Lettie.

Cele două femei așteptară pe punte până când Eli ajunse pe țărm și de acolo, pe prima stradă. Apoi, mai priviră o dată de jur-împrejur pentru a se asigura că totul e în ordine, intrară și încuiară ușa.

– Probabil că nici n-ar fi trebuit să mai povestesc, mai ales că s-a dovedit a fi doar un iepure.

– Oricum, ne-am dat seama după cum arătai că s-a întâmplat ceva.

– Șuieratul vântului și ceața mi-au incitat imaginația.

– Nu știu...

După ce Lettie merse să se culce, Nora încercă să mai rămână pentru a lucra la schițele aduse, dar, relaxată după spaima trăită, i se făcu repede somn.

Câteva ore mai târziu, un zgomot înfundat o trezi dintr-un somn agitat. Ascultă cu atenție: un zăngănit metalic și din nou acel zgomot înfundat.

Să fie vreun hoț?

Luă lanterna și merse tiptil la ușa care dădea spre punte, ascultând – nimic altceva decât zgomotele obișnuite: scrâșnetul slab al metalului pe lemn, vaietul vântului... nimic alarmant.

Să fi fost un zgomot făcut de vreun animal? Coborî scara și, cum apăru în prag, cățelul începu să latre, să dea din coadă și să zăngăne cușca hamsterului, gata de joacă.

– Ce pui la cale, ticălosule? întrebă ea, liniștită acum că depistase sursa zgomotului.

Cățelul apucă în gură jucăria, scuturând-o cu putere. Lovind cușca, aceasta se izbi de perete cu un zgomot înfundat, iar ușa din sârmă zornăi din nou.

– Liniște, Dusty! Du-te la culcare. Ne jucăm mâine.

Roti lanterna în jurul încăperii: celelalte animale erau treze, dar liniștite.

Nora urcă înapoi, mai ascultă o dată în dreptul ușii, apoi se întoarse în camera ei.

Capitolul 11

– Nu-mi vine să cred ce frumos arată această bătrână doamnă! spuse Lettie, admirând barca. Acum nu se mai pot plânge că le strică peisajul.

– Categoric nu! Câtă vosea crezi că ne mai trebuie?

– Nu știu, dar în orice caz, multă. Și carena trebuie curățată și vopsită. E foarte ruginită. Am impresia că lucrarea ne depășește.

– Cum am putea afla?

– Aș discuta cu magazinerul... Ah!

Balustrada se dezmembră chiar în mâna lui Lettie care se legănă, pe punctul de-a se prăbuși în apă dacă Nora n-ar fi prins-o la timp de braț.

Lăsând-o pe Lettie să-și revină din spaimă, Nora se apropie din nou, cu prudență, de balustradă; știa sigur că fusese în stare bună când o vopsise, pentru că verificase centimetru cu centimetru.

Simți ceva sub talpa pantofului; era un șurub înfipt într-o crăpătură; lângă el, un al doilea și un al treilea. Le ridică și văzu că toate aveau în jurul capului urme de vopsea prospătă cojită – urme lăsate de șurubelniță.

– Se pare că am avut un vizitator noaptea trecută, spuse ea arătându-i șuruburile lui Lettie. Așadar, zgomotul pe care l-am auzit n-a fost făcut de cățel; cineva a venit pe punte și a scos șuruburile.

– Bine că n-ai ieșit să cercetezi. Mă înfior gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla.

– Nici nu vreau să mă gândesc. Ce crezi că ar trebui să facem?

– Dacă-i spun lui Eli, va face o criză... Va insista să părăsesc această barcă și, cum nu vreau să fac așa ceva, va veni aici să mă apere. După cum spunea Sam, bărbatul pe care l-a concediat e foarte solid, așa că Eli nu-i va putea face față.

– Dacă este acel bărbat.

– Cine altcineva ar putea fi?

– Mă gândesc la mai mulți.

– Înțeleg... Poate chiar nepotul meu, deși mă îndoiesc c-ar merge atât de departe. Desigur, mai e și acel Benedict... sau șeful lui Sam, domnul Banner.

Nora tăcu.

– Dumnezeule, doar nu-l bănuiești și pe Sam!

– Nu mai știu ce să cred. Dar, nu, nu-l bănuiesc pe Sam. Totuși, sunt convinsă că ar folosi acest inci-

dent ca să dovedească faptul că a avut dreptate. Ar fi mai hotărât ca niciodată să ne mute de aici.

– Și dacă Sam și Eli se coalizează... Nora, dacă ești de acord, cred că ar fi mai bine să nu le spunem nimic despre acest ultim incident.

*
* *

Văzându-i pe Will și pe Tommy în drum spre barcă, Sam se grăbi să-i ajungă din urmă.

– Hei, băieți, n-ați vrea să câștigați niște bani?

– Cum să nu! Ce trebuie să facem?

– Am avut niște probleme în această zonă în ultima vreme. V-a spus cumva Nora că s-a tăiat o scândură din chei?

Nu pomeni nimic de recentul act de vandalism de pe șantier.

– Da.

– Vreau să fiți foarte atenți când mergeți pe chei. De asemenea, vreau să fiți foarte atenți la bărbatul acela care a rănit rața – și la oricine care se plimbă pe aici.

– Dacă vedem pe cineva suspect, să-i spunem să plece? întrebă Will.

– Nu, în nici un caz. Și nu vă apropiați de respectiva persoană. Veniți la mine pe șantier și spuneți-mi. Mă voi ocupa eu...

– Bine.

– Mai e ceva. Am nevoie de un paznic de noapte pe șantier. Cunoașteți pe cineva de încredere în cartier, și care să aibă nevoie de lucru?

– Da, tatăl nostru.

– Este cherestegiu și tocmai a fost disponibilizat, adăugă Tommy.

– Rugați-l să vină să discute cu mine.

Când Dan Duggan veni mai târziu, Sam îl angajă imediat. Îi arătă șantierul, îi dădu cheile de la magazia cu scule și de la rulota folosită de paznici înainte, apoi intră în birou să ia niște formulare de asigurare. Spre surprinderea lui, îi găsi acolo pe Todd și pe James Cornwell, angajați într-o discuție serioasă.

– Este cumva vreo ședință de care am uitat?

– Nu... spuse Todd, aruncând o privire plină de înțeles spre James.

Ambii bărbați păreau foarte stânjeniți.

– Trebuie să plec, spuse James ridicându-se. În legătură cu ceea ce am discutat, mă ocup eu.

Apoi, îl salută pe Sam și plecă.

– Despre ce era vorba?

– Nimic important... James voia o placă de comemorare a bunicului său, instalată pe acel teren. I-am spus că voi discuta cu Benedict.

Sam era sigur că Todd mințea.

– Vreo șansă să scăpăm de acele femei?

– Nu.

– Bine, dar Nora era să cadă în apă din cauza cheiului vechi. Credeam că asta e de-ajuns ca să le determine să plece.

– N-ai crezut bine. Ai comandat copacii?

– Nu... Trebuie să plec și eu.

Convins că subiectul discuției nu fusese placa de comemorare, ci Nora și Lettie, Sam luă formularele pentru care venise și-l urmă pe Todd. Nu știa ce puneau la cale cei doi, dar era extrem de bucuros că-l angajase pe Dan Duggan pentru a supraveghea locul.

Pe lângă Dan, îl va supraveghea și el.

*

* *

– Te iubesc, tati. Sunt atât de bucuroasă că stau la tine!

– Și eu, scumpo!

Sam îi pregăti micul dejun și o ajută să se îmbrace.

Bunica lui se îmbolnăvise și părinții merseseră la ea, în Texas, s-o îngrijească, așa că Suzie urma să stea toată săptămâna cu el. Era extrem de bucuros, pentru că și așa i se părea că petrece prea puțin timp cu fiica lui. Deși nu-i plăcea s-o lase în grija unei persoane străine, doamna pe care o angajase să stea cu ea cât el era la lucru, avea referințe bune și era de încredere.

Îi înnodă șireturile de la pantofi, apoi privi încruntat spre ceas. Era timpul să plece și bona tot nu

venise. Poate că nu era totuși, chiar de încredere. Tocmai se gândea ce era de făcut, când sună telefonul.

Era bona care telefona de la spital – căzuse chiar când se pregătea să plece spre ei și-și scrântise glezna. Doctorul îi recomandase să nu facă mișcare câteva zile.

Sam telefonă cumnatei sale; deși aceasta avea serviciu, iar copiii erau de acum la școală, spera să-i recomande pe cineva. După câteva minute, neprimind nici un răspuns, închise. Singura bonă pe care o știa avea momentan grijă de copiii lui Jeannie care se îmbolnăviseră de varicelă. Cum Suzie tocmai se restabilise după o răceală, nu voia s-o expună nici unui risc.

– Ce s-a întâmplat, tati?

– Nu găsesc pe cineva care să aibă grijă de tine astăzi.

– Aș putea merge la lucru cu tine. Sau, aș putea sta la Lettie.

Nu putea s-o ia pe șantier. De altfel, făcuse mai de mult experimentul și văzuse clar că un șantier de construcții nu era sub nici o formă locul unde să duci un copil năzdrăvan de cinci ani.

Lettie?

Sam zâmbi. Lettie o adora pe Suzie, iar el ar avea astfel posibilitatea de a o vedea pe Nora.

– Mergem la Lettie – dacă nu cumva are alt program.

*

* *

– Sigur că poți rămâne aici, spuse Lettie, îmbrățișând-o pe Suzie. Nora e la serviciu, dar ne vom distra amândouă de minune. Ce ai zice să mergem la pescuit? Îți place?

– Sigur! Tata nu mă duce niciodată.

Sam se simți puțin vinovat – nici măcar nu se gândise la așa ceva, închipuindu-și că astfel de distracții erau rezervate băieților.

– Ai grijă să nu cazi în apă! îi atrase el atenția.

– Nu te mai speria din orice.

– Pentru asta sunt tăticii, scumpo.

– Nu-ți face griji, Sam, îl liniști Lettie, zâmbind.

Nu-i era chiar atât de ușor să nu-și facă griji, pentru că Suzie și apa erau o combinație sortită dezastrului. Așadar, Sam își petrecu restul zilei spionând îngrijorat ambarcația, dar nu observă nimic suspect: nu țipete îngrozite, nu strigăte de ajutor, nu ambulanțe gonind spre șantier. Tocmai începuse să se mai relaxeze când îi văzu pe frații Duggan alergând spre el.

– Sam, l-am văzut! spuse gâfâind Tommy. Cel care rănit rața!

– Chiar el era, confirmă și Will. Era pe lângă doc.

– Conduceți-mă chiar acolo unde l-ați văzut.

Băieții începură să alerge spre locul respectiv, urmați la mică distanță de Sam.

– Acolo! spuse Will arătând spre o fâșie de plajă la marginea cheiului.

Într-adevăr, erau urme de pași pe nisip, dar nu se vedea nimeni.

– Poate că ne-a văzut venind și s-a ascuns. Băieți, vreți să-mi faceți un serviciu?

– Sigur, ce anume?

– Mergeți la barcă și stați cu Lettie și Suzie până plec eu de la serviciu. Dacă apare cumva pe acolo, mă chemați.

– Adică, un fel de pază pe timp de zi?

– Exact. Veți fi plătiți pentru asta.

Sam scoase portmoneul, intenționând să le dea câțiva dolari.

– Nu vrem bani, spuse Will scuturând din cap. În plus, așa e normal: băieții trebuie să aibă grijă de fete. Așa a spus tata.

– Tatăl vostru este un om bun. Mă bucur că lucrează pentru mine.

Băieții îi zâmbiră mândri, apoi plecară spre barcă.

Se întoarse și Sam la lucru, gândindu-se în continuare la Stokes. Unde fugise? Și ce pusese la cale? Categoric, nimic bun.

La sfârșitul zilei, discută puțin cu Dan Duggan.

– Băieților mei nu le prea scapă nimic. Și, având în vedere că e vineri seara, aș putea să-i las să vină cu mine – dacă n-ai nimic împotrivă. M-ar ajuta să supraveghez mai bine.

– Ar fi foarte bine. Eu merg acum la barcă; îi trimit imediat.

Înainte de a pleca, Sam comandă pizza pentru Dan și fiii lui. Băieților întotdeauna le e foame și, până acum, nu văzuse niciodată unul căruia să nu-i placă pizza. Le datora măcar atât pentru că-l anunțaseră în legătură cu Stokes.

Se gândea cu plăcere la familia Duggan, cât de uniți erau și cât de mult se iubeau și se respectau unii pe ceilalți. Oricine ar fi mândru să aibă niște fii ca ai lui Dan. Iar el se considera norocos să-i aibă prieteni.

Ajuns la barcă, Lettie insistă ca el și Suzie să rămână la cină. Eli era, de asemenea, invitat.

– Am prins o mulțime de pești, anunță Suzie. Acum trebuie să-i mâncăm.

– Grozav, spuse Sam aruncând o privire spre Nora, care părea destul de rezervată, făcându-l chiar să se întrebe dacă nu cumva se mai întâmplase ceva.

– Vino să mă ajuți să așezăm masa, o chemă Nora pe Suzie și plecară amândouă de mână.

Cel puțin, Nora și Suzie se înțelegeau de minune.

Rămași singuri în salon, Sam și Eli discutară despre problema Norei și a lui Lettie. Eli îi spuse că Nora avusese impresia că e urmărită. La rândul lui, Sam îl informă despre misterioasa apariție și dispariție a acelei persoane care, în mod sigur, era Stokes.

Amândoi însă căzură de acord că era o prostie din partea celor două să rămână pe barcă, dar erau în același timp conștienți că nimic nu le va putea face să-și schimbe hotărârea.

După cină, Suzie insistă să strângă masa, iar Eli se oferi s-o ajute pe Lettie să spele vasele. Așadar, Nora și Sam rămaseră singuri.

– Eli mi-a spus ce spaimă ai tras săptămâna trecută.

– Ce anume? întrebă Nora, tresărind, până să-și dea seama că Sam nu putuse afla de incidentul cu balustrada.

– A spus că ai avut impresia că ești urmărită.

– Ah, da. S-a dovedit a fi vorba de un iepure și cred că și eu l-am speriat pe el în aceeași măsură.

– S-a mai întâmplat și altceva?

„Nimic despre care să îndrăznesc să-ți spun", se gândi ea.

– Am auzit că a fost văzut Stokes în această după-amiază.

– Băieții l-au localizat, dar a dispărut imediat, până să reușesc să ajung la el și să discut... Știi, continuă el după o ezitare, poteca aceea este locul ideal pentru un jaf sau chiar mai rău. Mi-ar face plăcere să te conduc acasă când ieși de la serviciu.

– Nu fi caraghios! Apreciez faptul că-ți faci griji, dar mă descurc sigură.

– Nu sunt caraghios, ci doar rațional, ceea ce ți-aș recomanda și ție...

– Fii liniștit! Am cumpărat un spray cu piper.

După figura lui, era clar că nu-i trecuse îngrijorarea. Mai mult ca oricând, era acum convinsă că ea și Lettie avuseseră dreptate să nu le povestească nimic despre incidentul cu balustrada. Ca să schimbe subiectul, îl întrebă dacă are vești de la părinții lui.

– Bunica a avut un ușor atac, dar doctorul speră să-și revină complet. S-ar putea totuși ca părinții mei să mai rămână acolo. Țin foarte mult la ea... Îmi petreceam vacanțele de vară cu ea când eram mic.

Nora sperase ca el să povestească mai mult, dar Lettie, Eli și Suzie îi întrerupseră. Lettie și Eli îi provocară la o partidă de cărți pe care bineînțeles că o câștigară, pentru că și Nora și Sam aveau probleme de a se concentra, atât timp cât se aflau unul în prezența celuilalt.

– Ei, cred că e timpul s-o trezesc pe Suzie și să plecăm acasă, spuse Sam, îndreptându-se spre scaunul balansoar unde fetița adormise.

– E atât de frig afară! De ce n-o lași aici? sugeră Nora.

– Da, tati! Te rog!

– Nu știu...

– Poate dormi cu mine – am un pat mare. O iei mâine.

– Am fi încântate să rămână, adăugă Lettie.

– Se pare că sunteți în număr majoritar. O să fii cuminte și o să le asculți pe Nora și pe Lettie?

– Voi fi foarte, foarte cuminte. Du-mă în camera Norei.

Sam o luă în brațe și o duse îndormitor, condus de Nora.

– Nu-mi dai un pupic de noapte bună? întrebă Sam, ridicându-i o buclă de pe frunte.

Suzie îi cuprinse gâtul cu brațele și-l sărută.

– Dacă nu-i dau un pupic, nu pleacă.

– Se pare că ești foarte dornică să scapi de mine.

– Sunt doar obosită, tati. Nu e chiar așa ușor să pescuiești... după care căscă, se întoarse pe partea cealaltă și adormi.

Sam stinse lumina, apoi ieși din cameră împreună cu Nora și imediat o cuprinse în brațe.

– Nora, nu știu ce m-aș face dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Sărutul lui, ca o fâlfâire ușoară de aripă de fluture pe buzele ei, se sfârși mult prea repede.

– Asta a fost pentru ce-am ratat atunci. Iar acum...

De data aceasta, sărutul le împleti trupurile într-un ritm senzual, irezistibil, care-i făcea să vibreze pe măsură ce se descopereau unul pe celălalt.

– Tati! Du-te acasă! se auzi vocea somnoroasă a lui Suzie.

Brusc treziți la realitate, Sam și Nora se depărtară unul de celălalt, nevenindu-le să creadă că putuseră uita de Suzie. Din fericire, ieșiseră din cameră, astfel încât fetița nu văzuse nimic.

– Tot n-ai sărutat-o pe Nora de „noapte bună“?

– Voi face asta chiar acum, o asigură Sam și plecă, zâmbind.

– E timpul să plec și eu, spuse Eli, urmându-l pe Sam.

Nora și Lettie îi conduseră, rămânând în prag până ce siluetele lor se topiră în întuneric.

– Îl iubești, nu-i așa? o întrebă Lettie.

Îl iubea? Conștientizarea acestui fapt o luă prin surprindere.

– Da. Cred că da.

– Bănuiam. Cred că și el simte același lucru pentru tine.

– Chiar dacă este așa, n-a spus nimic.

– Va spune... Merg și eu să mă culc. Noapte bună, scumpa mea.

Nora încuie ușa, verifică dacă totul era în ordine la animale, apoi mai privi o dată prin hublou. Dincolo de chei, se vedea lumina reflectorului pe care Sam îl instalase pe șantier. Existența acelei lumini și a paznicului de noapte îi dădea o siguranță pe care n-o avusese înainte.

Se așeză în pat și Suzie veni imediat să i se cuibărească la piept. Știa că o iubește pe Suzie, dar aflase acum că-l iubește și pe Sam. Fără îndoială, ar fi făcut dragoste dacă ar fi fost singuri pe barcă. Nora era convinsă acum că aceasta ar fi fost cea mai minunată experiență din viața ei.

Capitolul 12

Sam insistă să-l conducă pe Eli acasă, apoi merse în apartamentul lui. Camerele păreau prea liniștite și pustii. Deschise televizorul, pentru a-l închide din nou după câteva minute, făcu un duș și se trânti pe pat, dar, după puțin timp, se îmbrăcă și porni din nou spre șantier.

Ajuns, stinse farurile și privi din nou spre barcă. Se gândi la Suzie care dormea lângă Nora și se simți frustrat. Retrăi clipele când o ținuse pe Nora în brațe. Dacă ar fi fost singuri... Și-o imagină pe Nora, cu părul blond răsfirat pe pernă și buzele încă purtând urma sărutărilor și inima îi porni într-un galop nebun. Se întâlnise cu câteva femei după moartea soției lui, dar nu făcuse dragoste niciodată și nici nu-și dorise acest lucru – până o cunoscuse pe Nora.

Își dădu seama cu surprindere că dorea să facă dragoste cu ea; își dorea cu disperare. Și-o imagina purtând în pântece copilul lui și zâmbi. Ba nu, copiii. Îi plăceau enorm copiii și și-ar fi dorit cât mai mulți. Și Suzie ar fi avut nevoie de niște frățiori și surioare. Nora, și ea, avea nevoie de cineva. Iar el avea nevoie de amândouă.

Desigur, asta însemna ca el și Nora să se căsătorească. Nu se gândise până acum la așa ceva, dar de când îi venise ideea, era absolut entuziasmat. Era sigur că Suzie ar fi fost încântată, dar ce-ar zice Nora?

După cum reacționase, dorința ei era deopotrivă cu a lui. Dar, a face dragoste era una, iar a te căsători, cu totul altceva. Nici măcar nu știa ce simte pentru el... sau dacă-l iubește. Poate că se simțea doar atrasă fizic. N-avuseseră ocazia să discute despre dragoste. De fapt, nu discutaseră aproape deloc. La naiba! De fiecare dată când încercaseră să discute, totul se terminase cu o ceartă. Sau cu un sărut.

Poate că trebuia să se rezume la sărut până ce o conducea la altar. Cam greu de realizat, însă.

Mai întâi, trebuia s-o determine să părăsească barca aceea.

Coborî din mașină, făcu un tur de șantier, apoi se opri la rulota în care erau Dan Duggan și fiii săi.

Dan tocmai era pe punctul de a mai inspecta terenul o dată, dar Sam îl sfătui să profite și să mai doarmă câteva ore, cât timp va mai rămâne el acolo.

Sam se întoarse la biroul său, unde mai avea de pus la punct niște lucrări. E adevărat, și la asta se pricepea mai bine decât Todd și era, de asemenea, bun la calcule, dar asta nu însemna că rezista să lucreze până noaptea târziu.

Se gândi că, dacă Todd ar fuma mai puține trabucuri cubaneze și ar conduce o mașină mai puțin pretențioasă, și nu un Mercedes, compania poate ar avea bani să angajeze un contabil permanent. Todd era îngrozitor de zgârcit în legătură cu tot ceea ce nu-i aducea un profit personal. Protestase și când Sam angajase paznicul de noapte, dar, deși nemulțumit, în cele din urmă cedase.

Acum, amintindu-și conversația dintre nepotul lui Lettie, James și Todd, pe care o întrerupsese prin venirea lui inopinată cu o săptămână în urmă, avu un vag sentiment de neliniște, gândindu-se că poate Todd mai avea și un alt motiv pentru care să se opună angajării paznicului de noapte. Apoi, alungă imediat acel gând din minte – nu, totuși Todd n-ar face așa ceva.

Era aproape miezul nopții când, obosit, Sam mai verifică o dată tabelele și închise calculatorul. Ieși puțin, sperând ca aerul rece al nopții să-i liniștească durerea de cap. Privi din nou spre barcă – era întuneric și liniște. Se gândi să se întoarcă acasă, simțindu-se extenuat, dar cum ajunse în mașină, o neliniște din ce în ce mai accentuată îl făcu să ezite.

Aruncă o privire spre barcă, neștiind ce să facă. Nora va avea grijă de Suzie – era liniștit în privința aceasta.

Patul lui de acasă era mare și extrem de confortabil, pe când canapeaua din biroul lui de pe șantier – mult prea mică pentru el și tare. De asemenea, radiatorul dădea cam tot atât de multă căldură ca o țigară aprinsă. Desigur, cel mai bine ar fi să meargă acasă, dar se îndoia că va putea dormi.

Nici aici nu va putea dormi, dar, cel puțin, dacă Suzie și Nora aveau nevoie de el, era lângă ele. Hotărârea era așadar luată; coborî din mașină și se întoarse în rulota-birou.

*

* *

Tusea lui Suzie o trezi pe Nora dintr-un somn adânc. Sam spusese că fetița abia se făcuse bine după o răceală, dar până atunci nu mai tușise. Nora puse mâna speriată, pe fruntea ei, dar nu avea temperatură. O înveli mai bine și o cuprinse în brațe.

Observă, însă, că și ea simțea o usturime în gât, iar ochii îi ardeau. Probabil de oboseală și nesomn, se gândi ea. Se uită la ceas: era puțin trecut de ora două. Mulțumită că Suzie nu prezenta nici un semn de îngrijorare, adormi din nou.

*

* *

Lătratul lui Dusty o trezi pe Nora a doua oară. Cățelul ăsta n-avea nici un fel de disciplină: voia să doarmă ziua și să se joace noaptea. Era ora două și jumătate. Mormăind nemulțumită, se dădu jos din pat.

Era un aer greu, irespirabil și ochii o usturau atât de tare, încât lăcrima.

Să fi fost ceva în neregulă cu soba? Fusese de curând verificată. Poate termostatul era fixat la o valoare prea mare?

Nora se înecă și începu să tușească. Era un miros îngrozitor, ca de cârpe care ardeau. Sări în picioare, speriată: acum își dădea seama de ce nu putea respira: cabina era plină de fum, un fum din ce în ce mai gros.

Să fi luat foc barca? Indiferent care era cauza, trebuia să iasă de acolo.

– Suzie, Suzie, trezește-te!

– Nu... murmură copilul, cuibărindu-se mai bine în așternut.

Nora apăsă pe comutator, dar nu funcționa – lumina era întreruptă. Îngrozită, merse bâjbâind până la hublou și privi afară: cerul era senin, luminat de stele, dar undeva, într-o parte, în partea din spate a vasului, apa reflecta o văpaie galbenă în dreptul timoneriei.

Așadar, într-adevăr barca luase foc!

O înfășură pe Suzie într-un cearșaf, acoperindu-i și fața, apoi o luă în brațe și merse cu ea spre ușă. Amintindu-și de prima regulă în caz de incendiu, pipăi lemnul: era cald, dar nu încă fierbinte. Întredeschise ușa, dar fumul gros, irespirabil, o forță s-o închidă imediat. Trebuia să iasă de acolo, dar n-ar fi rezistat nici doi pași în acel fum sufocant.

– Nora? se auzi vocea înăbușită a lui Suzie. E fum aici. A luat foc barca?

– Da, dar nu e nici un pericol, draga mea, minți Nora.

Pericolul era îngrozitor de mare până ajungeau cumva pe doc.

Lettie! Își dăduse seama de incendiu? Era deja în stare de inconștiență, murise?

Se strădui să nu intre în panică; închise ochii, încercând să gândească. Trebuia să existe un mijloc de a trece prin coridor.

O așeză pe Suzie pe pat, scoase o față de pernă și o udă cu apă din carafa de pe noptieră; cu restul de apă, udă cearșaful în care era înfășurată fetița.

– Suzie, ieșim pe hol. Fumul e foarte gros; ceea ce vreau de la tine este să-ți ții gura și nasul acoperite.

– Nora, trezește-te, se auzi Lettie strigând de afară.

– M-am trezit deja!

Știind acum că prietena ei trăiește, Nora deveni mai hotărâtă. Își înfășură fața de pernă în jurul gurii și nasului și o luă pe Suzie în brațe.

– Gata, pornim!

În lumina slabă a lanternei lui Lettie, Nora văzu că și aceasta avea capul înfășurat cu o pătură.

– Nu mi-am găsit telefonul, îi spuse Nora.

– Deocamdată să ieșim de aici!

Urmând-o pe Lettie îndeaproape, Nora reuși să ajungă pe coridorul care ducea spre doc, afară. Fumul nu era atât de gros aici, dar era clar că nu mai dura mult până avea să fie.

– Nu pot să deschid ușa, spuse Lettie cu o voce răgușită. E blocată.

– Ține-o pe Suzie, ca să încerc și eu.

Trase de ușă și zgâlțâi cât putu, dar ușa nu cedă.

Se vedea lumina de afară în jurul cadrului. De ce nu se deschidea? Brusc, observă o umbră în dreptul încuietorii. Spaima care o cuprinse se transformă în panică.

Dumnezeule, nu se poate! Și totuși, nu exista altă explicație. Ușa era încuiată cu lacăt de afară.

– Ce e, Nora?

– Cineva ne-a încuiat înăuntru.

Cineva voia ca ele să moară.

Capitolul 13

Sam se tot răsucea pe canapeaua tare, proiectată parcă de un designer sadic. Privi nemulțumit de jur-împrejur. Trebuia să existe un loc mai confortabil pe undeva. Sigur că exista... Zâmbi, întrebându-se cum de nu se gândise mai devreme. Scaunul de la biroul lui Todd era cât se poate de moale... și, dacă trăgea și sertarul de jos al biroului, își putea sprijini picioarele.

Se ridică, încercând să se dezmorțească și, căscând, privi din obișnuință pe fereastră în direcția bărcii. Se vedea o lumină slabă din interiorul cabinei timonierului.

Probabil nu era pentru prima dată când Lettie uitase s-o stingă, se gândi el amuzat. Sau poate că o lăsase așa special, pentru că le da impresia de siguranță; și mama lui făcea de multe ori la fel.

Se așeză comod în fotoliul din piele moale, își întinse picioarele și închise ochii. Într-adevăr, era mult mai bine. Putea, în sfârșit, să doarmă. Gândul la lumina aceea apăru din nou. De ce n-o observase și mai devreme? Își amintea clar că pe barcă fusese întuneric.

Se ridică brusc.

Se întâmplase ceva după plecarea lui? Asta putea fi o explicație de ce una din ele ar fi ieșit să aprindă lumina.

De ce ar fi făcut asta? Doar nu știau că el e acolo, însă ar fi putut să-l cheme pe Dan, sau să telefoneze poliției – asta dacă nu cumva s-ar fi hotărât să rezolve problema singure – ceea ce, de fapt, ar fi tipic pentru ele. Se apropie de fereastră și privi cu atenție.

Lumina care se vedea era când pâlpâire, când vâlvătaie. Sam simți un fior rece: nu era o lumină; barca luase foc.

Ieși alergând, strigându-l pe Dan. Acesta și băieții veneau deja în fugă spre el.

– Barca! strigă Dan.

– Știu, am văzut. Sună la 911 de la telefonul din rulotă.

Alergând cât putu de repede, abia respirând din cauza fumului, cu ochii lăcrimând de usturime, Sam ajunse până la barcă, dar nu reuși să urce pe punte, pentru că lipsea pasarela. Își aminti că Nora o ridica întotdeauna noaptea și o așeza pe puntea bărcii, din

motive de securitate. Se uită spre punte și, atât cât putea vedea, pasarela nu era acolo. Nu era posibil trebuia să fie; poate că, pur și simplu n-o observase el.

Privi împrejur, să găsească altceva de care să se folosească și văzu pasarela pe chei. Se repezi în acea direcție și, în momentul în care se aplecă s-o ia, o umbră se desprinse din întuneric, îndreptându-se spre el.

– Nora?

Se auzi râsul unui bărbat. Era Stokes care ținea în mâna ridicată o scândură groasă.

Sam încercă să evite lovitura, dar pasarela pe care o trăgea îi îngreună mișcarea; simți o durere sfâșietoare într-o parte a capului, se clătină și căzu pe chei.

*
* *

Ultimul lucru pe care-l auzise a fost strigătul Norei.

Când Sam deschise ochii, Stokes dispăruse. Cât timp zăcuse inconștient? Chiar și un singur minut însemna enorm. Toată cabina cu timona și pupa erau cuprinse de flăcări. Privi îngrozit incendiul, amintindu-și țipătul Norei.

– Nora?

Nici un răspuns. Reuși cu greu să se ridice. Nu era nimeni pe chei.

– Dumnezeule, nu!

Nora, Lettie și Suzie trebuie să fie încă pe punte.

Focul trosnea și sfârâia, pulverizând un noian de scântei pe cer.

Își duse mâna la cap, încercând parcă să-și liniștească acel zvâcnet dureros insuportabil – mâna i se umplu de sânge. Se șterse de haină și se aplecă, să tragă în continuare pasarela. Rezistând valului de amețeală ce-l cuprinse, rugând-se să nu leșine din nou, ajunse, aproape împleticindu-se, pe punte.

Geamul cabinei timonei se zgudui, apoi fumul și flăcările izbucniră afară împroșcându-i părul și hainele cu o ploaie de tăciuni aprinși. Sam își acoperi fața cu brațul, dar dogoarea și fumul deveniră insuportabile.

– Nora! Unde ești?

– Aici! Suntem încuiate înăuntru!

Abia atunci, cuprins de furie, văzu drugul metalic și lacătul.

– Dă-mi combinația cifrului.

Nu era prea multă lumină, dar cu puțin noroc, reușea.

– N-am cum; nu e lacătul nostru.

Era într-adevăr o încuietoare nouă, extrem de sigură. N-o va putea scoate fără ajutorul unor ustensile. În jurul lui nu găsi nimic de care să se ajute; chiar dacă ar fi desprins o bară din balustradă, tot n-ar fi fost suficient de rezistentă.

Sirena ascuțită a șalupei de incendiu se auzi în port. Era însă imposibil să ajungă acolo în timp util, se gândi Sam. Cuprins de panică, primul impuls a fost să meargă la șantier, unde avea toate ustensilele – dar era prea departe și focul se întindea cu o repeziciune fantastică.

– Sam! Ajută-ne!

– Mai rezistați încă puțin!

Trebuia să ajungă pe șantier. O porni imediat în fugă spre pasarelă.

– Sam! Le-ai găsit? strigă Dan, alergând pe chei, urmat de băieți.

– Sunt încuiate înăuntru și nu pot să deschid.

– Folosește asta!

Dan îi aruncă unul din cele două topoare de incendiu cu care venise, apoi trimise băieții înapoi să aducă ajutoare.

– Nora, retrageți-vă puțin din dreptul ușii! Încercăm s-o spargem.

Sub forța loviturilor, ușa începu să cedeze, dezmembrându-se. Când Sam smulse ce mai rămăsese din ea, Lettie, Nora și Suzie ieșiră, poticnindu-se. Lettie ducea un bol cu pești și colivia cu păsări, Nora, cățelul, iar Suzie ținea strâns pisoiul. Tușeau, aveau fețele negre de funingine, dar trăiau.

– Sunteți tefere? întrebă Sam strângându-și fetița la piept, apoi prinzând-o pe Nora de braț.

– Tati, barca a luat foc!

– Animalele! strigă Nora, eliberându-și brațul din strânsoarea lui Sam și dându-i cățelul.

– Dan!

– Fii liniștit, am eu grijă, spuse Dan luând cățelul. Haideți, se adresă apoi lui Suzie și Lettie, să mergem cu animalele într-un loc sigur.

– Sam, ia asta! spuse Lettie, dându-i un prosop ud.

Acoperindu-și cu el gura și nasul, Sam porni spre cală.

– Nora!

– Aici!

Apăru din fum, îi trânti în brațe cei doi iezi, apoi dispăru din nou.

– Nora, întoarce-te! strigă el, deși știa bine că era în zadar și că n-o va putea face să plece până nu va scoate cel din urmă animal.

Sam începu să urce scările, când tocmai se ciocni de Dan.

– Ține!

Îi dădu iezii lui Dan, apoi se întoarse după Nora în cala plină de fum, încercând să-și amintească locul fiecărei cuști. Găsi, pipăind, cușca iepurilor și, lângă ea, a șoricelului de deșert. Nora apăru și ea, ducând cușca hamsterului și un coș cu o pisică alături de puii ei.

– Sunt toți?

– Da.

– Să ieșim.

Când au urcat în salon, flăcările cuprinseseră draperiile. Tușind, Sam și Nora ieșiră pe punte, de unde un membru al echipajului șalupei de incendiu îi ajută să treacă la bordul vasului salvator.

Nora a fost dusă imediat pentru a fi supusă unui examen medical, iar Sam merse în cabina căpitanului, s-o vadă pe Suzie.

Și ei și lui Lettie li se aplicaseră măsuri de prim-ajutor împotriva inhalării de fum, dar în rest n-aveau nimic. Sam acceptă cu greu să-i dea drumul fetiței din brațe. Fusese la un pas de a o pierde și acum aproape că nu mai concepea să n-o aibă permanent în preajmă. Se duse din nou să vadă cum se simțea Nora. Scumpa, imprevizibila Nora care devenise mai importantă pentru el decât propria lui viață.

Nora avea fața murdară, părul auriu pârlit, dar niciodată nu păruse mai frumoasă. Își scoase puțin masca de oxigen și-i trimise un zâmbet care-i umplu inima de bucurie.

– Suzie? Lettie? întrebă ea, cu vocea răgușită.

– Sunt bine. Dar tu? întrebă Sam, privind de fapt spre paramedic.

– Ca și celelalte, a inhalat mult fum. Are și câteva arsuri, dar nu ceva grav.

– Slavă Domnului.

Stăpânindu-și lacrimile și zâmbind, Sam se întoarse pe punte pentru a privi incendiul.

Flăcările distruseseră barca și mare parte din chei. Era o scenă de coșmar care avea să-l obsedeze până la sfârșitul vieții. Sam strânse cu putere balustrada șalupei, zguduit de experiența prin care trecuse, la un pas de a pierde ființele dragi.

– Poftim! Cred că ți-ar prinde bine, spuse căpitanul, întinzându-i o cană cu cafea. Ți-am pus un strop de ceva tare înăuntru, sper să nu te deranjeze.

– Deloc, mulțumesc.

Cafeaua fierbinte și coniacul tare îl dezmorțiră puțin.

– Cum merge operațiunea?

– Ambarcațiunea e pierdută, răspunse căpitanul, explicând de ce șalupa de incendiu înaintează în apă mai adâncă. Și cheiul e distrus.

– Ah, nu...! gemu Sam, privind spre șantier unde izbucniseră câteva incendii mici.

– Mașinile pompierilor sunt deja acolo și altele sunt deja pe drum, dar nu cred să mai fie nevoie de ele. Situația e deja sub control.

O durere cumplită îl făcu pe Sam să se clatine și căpitanul întinse brațul pentru a-l susține.

– Ai o tăietură serioasă la cap. Ar fi bine să te examineze unul din medicii de aici.

– N-am nimic. Acum, trebuie să mă gândesc la lucruri mult mai importante. Este un individ, un anume Stokes; cred că el a dat foc.

– Da, categoric este un caz de incendiere; mirosea îngrozitor a kerosen. Am înțeles că familia ta a fost încuiată înăuntru, ceea ce înseamnă tentativă de crimă. Am anunțat deja poliția.

*

* *

Imediat ce șantierul a fost declarat în afara oricărui pericol, căpitanul trimise o barcă în care Sam, Suzie, Nora, Lettie și animalele fură transportați la țărm.

Ambarcațiunea de pescuit și cheiul erau distruse, dar, datorită eforturilor pompierilor, proiectul de construcție fusese salvat.

Pentru Sam, nu mai conta nimic altceva în afara faptului că Nora, Suzie și Lettie erau salvate.

Sam chemă un taxi și le trimise pe Nora și Suzie, împreună cu animalele, la apartamentul său. În același timp veni și Eli cu un alt taxi, și o luă pe Lettie la el acasă.

Deși epuizat, Sam știa că tot nu s-ar fi putut odihni. Merse la biroul lui și-i telefonă lui Todd. Avea o mulțime de întrebări de pus cumnatului său și, de data aceasta, voia răspunsul.

*

* *

Nora o duse pe Suzie în apartament, apoi se întoarse la taxi să ia animalele, ajutată de șofer.

– Mulțumesc, spuse Nora și ultima cușcă a fost adusă înăuntru. Îmi pare foarte rău, dar n-am nici un ban.

– Mi-a dat deja soțul dumneavoastră. În plus, mi-a făcut plăcere să vă ajut.

– Sam e un om minunat, încuviință Nora, fără a corecta confuzia șoferului. Ne-a salvat viața.

– Am auzit că a fost vorba de o incendiere. Când mă gândesc la dumneavoastră și la fetiță... Am și eu familie. Sper să-l prindă pe psihopatul care a făcut aceasta.

Incendiere. Nora știa, dar simplul fapt de a i se aminti, o făcu să se clatine.

– Mergeți înăuntru. Aveți grijă de dumneavoastră și de fetiță.

Nora intră și încuie ușa.

Incendiere. Se așeză, ametită, pe marginea unui scaun. Ce fel de monstru ar fi dat foc bărcii, încuindu-le înăuntru și lăsându-le să moară acolo? Probabil vor mai urma și alte tentative, după eșecul acesteia. Dacă Sam n-ar fi văzut focul și n-ar fi ajuns la timp...

Începu să tremure din cauza șocului. Încercă să se gândească la altceva, dar scenele acelea de coșmar o obsedau. Știa că o vor urmări toată viața.

– Nora! strigă Suzie.

Vocea înspăimântată a fetiței o readuse la realitate.

– Vin, scumpo.

Scăpaseră cu viață, erau acum în siguranță și fetița lui Sam avea nevoie de ea.

Capitolul 14

După plecarea Norei și a lui Suzie de pe șantier, Sam mai rămase puțin alături de șeful pompierilor.

– Doresc să vă mulțumesc tuturor. Oamenii dumneavoastră au făcut astfel încât pagubele să se reducă la minimum.

– A fost mai ușor aici decât în cazul bărcii. Îmi pare rău de vechiul chei -când eram mic, veneam deseori să pescuiesc acolo. Nu va mai fi la fel fără el. Dar, cred că trebuie să ne obișnuim cu noul.

Apoi, Sam schimbă câteva cuvinte cu o polițistă care făcea parte din brigada care investiga acel caz. De la ea află că șeful detectivilor va veni în scurt timp de la sediu și va dori să-i pună câteva întrebări.

– Sunt în biroul meu.

În aer persista, apăsător, mirosul de lemn ars și fum. Rămășițe de stâlpi arși și carenă pluteau pe apă,

alcătuind o imagine deplorabilă. Șeful pompierilor avusese dreptate: locul acesta nu va mai fi niciodată la fel.

Sam intră în birou, făcu o cafea, se spălă, își schimbă hainele și luă câteva aspirine. La puțin timp, veni și Dan.

– Băieții sunt în ghereta paznicului. M-am gândit că e bine să fie aproape, dacă poliția va dori să-i chestioneze. După toată această agitație, cred că sunt epuizați.

– Toți suntem, spuse Sam, oferindu-i o cafea fierbinte.

– Ar trebui să știi ceva. Când am trimis băieții înapoi după ajutor, l-am văzut pe Stokes la capătul cheiului. A aruncat o canistră în iarbă și a fugit. Băieții au spus pompierilor acest lucru. Presupun că în canistră era kerosen.

– Eram sigur că Stokes m-a atacat. Poate că acum vom putea dovedi. Uite, se pare că a venit poliția.

– Mă duc să chem băieții.

Șeful detectivilor parcă era o cărămidă; cu păr roșcat, umeri lați, talie groasă, butucănos. Costumul lui șifonat contrasta puternic cu uniforma călcată a ofițerului de poliție care-l însoțea.

Sam le relată ceea ce știa despre incendiu și le împărtăși bănuielile în legătură cu Stokes. Când Dan se întoarse cu băieții, povestiră și ei cele întâmplate, inclusiv episodul cu canistra.

– Am auzit că ați însemnat locul cu o batistă, spuse detectivul cel pătrățos, zâmbindu-le băieților.

– Am văzut la televizor, spuse Will grav. N-am vrut să stricăm amprentele.

– Ați făcut o treabă bună, băieți. Mă îndoiesc că făptașul purta mănuși.

Apoi, detectivul dădu mâna cu amândoi băieții.

– Dacă nu mai aveți nevoie de noi, cred că pot să-mi duc eroii acasă, spuse Dan.

– Da, asta a fost tot. Dacă mai e ceva, avem numărul vostru de telefon.

– Mergeți, îi spuse și Sam. Eu voi rămâne aici cea mai mare parte a zilei. Stai puțin, Dan. Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutor. Dacă n-ai fi venit cu toporul...

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Băieții mei au petrecut mult timp pe barcă și pe chei și vorbesc atât de mult despre Nora, Lettie și Suzie, încât de acum le considerăm ca făcând parte din familie. Când mă gândesc că...

– Da, știu. Du-i acasă pe băieți. Știu că soția ta trebuie să fie îngrijorată.

Dan tocmai plecase când sosiră Todd și Jeannie. Aceasta alergă spre Sam și-l îmbrățișă.

– Am auzit la buletinul de știri ce s-a întâmplat. Suzie e bine? Unde e?

– A înghițit mult fum, dar acum e bine. Ea și Nora sunt acasă la mine.

Todd, palid și bulversat, aruncă o privire spre mașina poliției, apoi din nou spre Sam.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Asta vom afla imediat, spuse Sam rugându-se, de dragul lui Jeannie, ca Todd să nu fie și el implicat.

Când intrară în birou, detectivul vorbea la telefon. După terminarea convorbirii, Sam făcu prezentările.

– Avem suspectul, pe Stokes, deja arestat, spuse detectivul privindu-l pe Todd. Domnule Banner, luați loc, vă rog. Dorim să vă punem câteva întrebări. Aveți dreptul să vă chemați avocatul.

– Avocatul? înghiți Todd în sec, aruncând o privire plină de panică spre Sam.

– Incendierea este o acuzație extrem de gravă. Să nu mai vorbim despre tentativa de omor.

– Dumnezeule! strigă Todd, îngropându-și fața în mâini. Când ridică din nou privirea, părea cu zece ani mai bătrân. N-am știut. Sam, jur că n-am știut.

– Ce n-ai știut?

– Stokes trebuia doar să le sperie.

Jeannie scoase un țipăt și privi îngrozită spre soțul ei.

Cuprins de furie, Sam îl înșfăcă pe Todd și-l izbi de perete.

– Să le sperie?! A încercat să le ardă de vii! Pe Nora! Pe Lettie! Și pe fiica mea! Pe Suzie a mea! Vocea îi tremura de mânie. Ar trebui să te omor!

– Dacă n-ar fi împotriva legii, te-aș lăsa s-o faci! spuse detectivul, imobilizând brațul lui Sam, pornit într-o lovitură năprasnică.

– A fost ideea lui Benedict, iar eu și Cornwell am fost de acord, fără să știm însă că Stokes va merge atât de departe.

– Citiți-i drepturile. Știi unde-i putem găsi pe Cornwell și pe Benedict? se adresă apoi detectivul lui Sam.

– Am adresele chiar aici, spuse Sam luând de pe birou cărțile lor de vizită.

– Sam, strigă Jeannie, te rog, ajută-l. Todd n-ar face niciodată vreun rău lui Suzie, doar o iubește ca pe proprii lui copii.

– Nu cred că-l pot ajuta de data aceasta, Jeannie.

Nu era nici măcar sigur că ar fi vrut s-o facă.

După ce polițiștii îl reținură pe Todd, Sam o conduse pe Jeannie care încă plângea în hohote, până acasă la ea, după care merse și el în apartamentul lui.

Nora îl întâmpină și-l anunță că Suzie doarme.

Părea epuizat și tulburat și Nora simțea nevoia să-l cuprindă în brațe și să-l aline, dar ceva în atitudinea lui o reținu. Îl conduse în bucătărie unde îi pregăti o ciocolată fierbinte și pâine prăjită și numai după ce termină de mâncat, rupse tăcerea.

– Ce s-a întâmplat?

Îi povesti despre rolul juat de Todd în toată povestea și despre arestarea lui.

– Dacă ar fi vorba doar despre Todd, l-aș lăsa să putrezească în închisoare, dar simt o oarecare responsabilitate față de Jeannie și de copii. Nu știu ce să fac.

– Și eu mă simt la fel de vinovată ca și ei. Dacă n-aș fi fost atât de hotărâtă, atunci poate că și Lettie ar fi acceptat...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu tu ești de vină și nici Lettie. Era dreptul vostru să locuiți pe acea barcă, dar ați stat în calea unor oameni extrem de lacomi: Benedict, Cornwell și Todd.

– Bine, dar am crezut că acceptaseră ca barca și cheiul să rămână.

– Și eu am crezut la fel. Tebuia să-mi dau seama că e ceva suspect când au cedat atât de ușor. Se pare că lui Benedict i se promisese o primă mare, pe care urma s-o împartă cu nepotul lui Lettie, James, și cu Todd dacă barca dispărea până la terminarea lucrării.

– Bani? Au încercat să ne omoare, să ne ardă de vii, pentru bani?

– După cum spune Todd, Stokes trebuia doar să vă sperie. Apoi, Todd spera să vă mutați de bunăvoie. Nu

cred că vreunul din ei știa că Stokes e bolnav psihic, dar mă îndoiesc că și-ar fi schimbat planul. Personal, nu cred că Benedict ar fi dat înapoi chiar dacă ar fi știut că e vorba de incendiere sau de crimă. Poliția și F.B.I.-ul îi cercetează pe Benedict și pe finanțatorii lui.

– Dar proiectul? Se va termina construcția?

– Nu știu și, momentan, nici nu-mi pasă. Nu mă interesează decât că tu, Suzie și Lettie n-ați pățit nimic. Nimic altceva nu contează.

Sam o strânse la piept, într-o îmbrățișare desperată, iar în sărutul lor era gustul dulce-amar al acelei fericiri ce le părea acum cu atât mai prețioasă. O conduse în dormitor și se lăsară în voia unei pasiuni ce transforma fiecare clipă și fiecare gest într-o comoară de senzații nebănuite.

– Nora?

– Iubește-mă, Sam, te rog, iubește-mă.

Făcând dragoste, era ca și cum amândoi s-ar fi întors acasă și sufletele lor s-ar fi contopit în unul singur.

– N-am crezut că poate fi așa.

– Nici eu. Nora! Vrei să te căsătorești cu mine?

Nu-i răspunse, pentru că adormi imediat. Sam o sărută cu gingășie, după care adormi și el.

*

* *

Nu se întâmplă des ca un bărbat să facă două cereri în căsătorie în aceeași săptămână, se gândi Sam. Intenționa s-o ducă într-un loc romantic și apoi s-o ceară din nou în căsătorie. Rezervase o masă la un restaurant select, pentru o cină la lumina lumânărilor. Avea deja inelul în buzunar și chiar niște proiecte de casă.

Și, lucrul cel mai important, angajase o bonă să rămână cu Suzie. Era chiar ora la care aceasta ar fi trebuit să sosească. Plin de speranță, parcă mașina și coborî.

– Bună, tati! îl întâmpină Suzie, cu brațele ridicate pentru a-l îmbrățișa.

– Unde e doamna Abernathy? întrebă el, punând-o jos și privind împrejur.

– Am trimis-o înapoi acasă.

– Ați trimis-o înapoi? De ce?

– Pentru că Nora și cu mine ne-am gândit că ar fi mai amuzant să mergem la o pizza.

– Pizza?

Privind scena din camera alăturată, Nora se întrebă dacă nu cumva greșise incluzând-o și pe Suzie în program, dar nu putuse s-o dezamăgească... prea se rugase să fie lăsată să vină și ea cu ei. Fetița se simțea, într-adevăr, singură, dar, privindu-l acum pe Sam, se gândea dacă nu cumva plănuise altceva, și nu doar o simplă cină. Ideea o înfiora, dar o și speria.

După ce făcuseră dragoste, nu îndrăznise să rămână singură cu el. Sam îi spunea mereu să locuiască acolo, cu el, dar ea nu se putea decide. Îl iubea prea mult și-i era teamă de o deziluzie care i-ar sfâșia pur și simplu inima.

– Bună, Sam. Bănuiesc că Suzie ți-a spus deja... începu ea, sperând ca el să înțeleagă.

Nu, Sam nu înțelese și arăta în continuare la fel de dezamăgit.

– Am făcut rezervare.

Nora văzu cum lui Suzie începe să-i tremure buza, abia abținându-se să nu plângă.

– Sunt sigură că vor fi de acord să anuleze rezervarea.

Sam privi și el în direcția în care se uita Nora și, văzând expresia de pe chipul fetiței, oftă, încercând să zâmbească.

– Da, cred că se poate anula... Și unde vreți să mergeți la pizza?

– Ce-ar fi să mâncăm chiar aici? Am uitat să-ți spun, probabil, că știu să gătesc.

– Ai făcut pizza?!

Drumul spre inima unui bărbat, speră ea.

Pizza se dovedi a fi o capodoperă culinară, din moment ce Sam mâncă două treimi din ea.

După ce strânseră masa și spălară vasele, Nora și Sam se instalară la televizor, iar Suzie merse în camera alăturată să se joace cu animalele.

– Ce-ai făcut astăzi? îl întrebă ea, văzându-l neobișnuit de tăcut.

– A fost totul bine... Știi, aș vrea părerea ta...

Cuvintele lui sunară atât de ciudat, încât Nora îl studie cu atenție în timp ce desfășură mai multe schițe.

– Ce părere ai? Care dintre aceste case ți-ar plăcea, dacă ar fi să locuiești acolo?

De fapt, ce voia s-o întrebe? Voia pur și simplu părerea ei în legătură cu acele case – toate la fel de frumoase – sau intenționa să spună altceva?

– Nora, vrei să...

Nu reuși să termine, pentru că larma îngrozitoare ce se auzi din camera lui Suzie îi aduse pe amândoi, în fugă, în pragul ușii acesteia. Suzie stătea în pat, iar în jurul ei se jucau pisicile cu pisoii, iepurele, hamsterul, șoriceii, iezii și cățelul.

– Tati, Nora, priviți! Am o mulțime de prieteni acum.

– Slavă Domnului că n-ai dat drumul și păsărilor!

– Vai de mine! Nu voi mai putea sta multă vreme aici. Dacă proprietarul află de aceste animale?

– Nici o problemă. Întâmplător, este și el iubitor de animale. Am uitat să-ți spun: casa este proprietatea mea.

– Da?

– Sigur că da, confirmă Suzie, râzând când cățelul începu s-o lingă pe față. Acum nu va mai trebui niciodată să pleci. Poți să fii mămica mea. Te căsătorești cu tati, nu-i așa?

– Ei bine, alesesem un moment și un loc mai potrivit pentru această cerere, dar Suzie mi-a lut-o înainte. Nora Carson, începu el, punând un genunchi la pământ și luându-i mâinile, nu cred că pot trăi fără tine și nici măcar nu vreau să încerc. Te iubesc. Vrei să fii soția mea?

Nora nu avu timpul necesar să răspundă, pentru că iezii, sărind de pe pat, îl împinseră pe Sam iar acesta, dezechilibrându-se, se prinse de singurul punct de sprijin disponibil – picioarele ei. Nora căzu, Sam deasupra ei, iar iezii și cățelul țopăiau pe ei, peste ei și în jurul lor. Suzie și restul menajeriei se alăturară și ei, într-un iureș de veselie.

Când reușiră să se ridice și să facă o oarecare ordine printre animale, Sam o privi pe Nora, zâmbind.

– Înțelegi ce ne așteaptă?

– Viața va fi mai interesantă așa.

– Tot nu mi-ai răspuns. Te căsătorești cu mine?

– Cum rămâne cu animalele?

– Le vreau și pe ele. Este pentru prima dată când cer în căsătorie o grădină zoologică. Îți amintești casa aceea mare pe care ai văzut-o în schiță? Speram să-ți placă – are spațiu și pentru un grajd.

Așadar, asta încercase să-i spună. Ochii Norei se umplură de lacrimi.

– Ei bine?

– Ah, Sam, da. Da, da, spuse ea râzând și plângând în același timp și sărutându-l. Da, în numele nostru, al tuturor.

– Era și timpul, comentă Suzie din vestibul.

Ținând degetul în dreptul buzelor, scoase cățelul din cameră și închise ușa.

Sfârșit